

La naturalitat en la traducció per al doblatge.
El cas dels marcadors d'intensificació.

Tesi doctoral. Anna Marzà

ANNEX III: Transcripcions de la sèrie de producció pròpia

Índex

| | |
|---|----|
| MAN01: SEXE, MENTIDES I INFARTS | 2 |
| MAN02: DR JEKYLL I RAQUEL HYDE | 33 |
| MAN03: COM GATS I GOSSOS (fragment) | 61 |

MAN01: SEXE, MENTIDES I INFARTS

Fitxa del capítol

| | |
|---------------|--------------------------|
| Codi | MAN01 |
| Temporada | temp 1 ep 1 |
| Sèrie | Maniàtics |
| Títol capítol | Sexe, mentides i infarts |

Andreu. Ja, sí. Sí, sí, no, ho entenc. Ho entenc, sí. No, no, tranquil·la, ho entenc, de veritat. Sí, sí, val, val, val, val, val. Adéu, adéu, adéu..

Ximo. Andreu, què passa?

Andreu. Que no entenc res! Demà... demà a la nit tenia una cita amb Silvia, la clienta de la llibreria de la que ja t'havia parlat, doncs s'ha fet enrere.

Ximo. Això és que no te ho has currat prou!

Andreu. Portava mesos fent-li el trenta per cent de descompte.

Ximo. I quina excusa s'ha buscat? Que s'ha fet un esquinç, que s'ha fet un herpes a la boca o que sa mare ha caigut malalta i ha d'anar a cuidar-la?

Andreu. Les tres. No és una excusa, veritat? Sóc jo?

Ximo. Tu? Tu... tu que has de ser! Es el clima, el fanatisme, l'especulació immobiliària...

Andreu. Ai!

Ximo. Doncs clar que eres tu, Andreu, clar que eres tu!

Andreu. A esta marxa la única cita que recordaré és "La democràcia és el pitjor sistema de govern, dissenyat per l'home, a excepció de tots els altres". Winston Churchill.

Ximo. Vols alguna cosa de picar?

Andreu. Sí, una caixeta d'ansiolítics.

Marta. Hola!

Andreu. Ui, hola, Marta.

Ximo. Hola.

Marta. (beu d'Andreu) Mm...

Andreu. Vo... vols beure alguna cosa?

Marta. Ah, no, no, gràcies, no tinc set.

Ximo. Ve, ve... vens de l'hospital?

Marta. Sí.

Ximo. Ah.

Andreu. Ton pare està pitjor?

Marta. Està millor!

Andreu. Ah.

Marta. Demà li donen l'alta. I com que algú ha de cuidar d'ell després de l'infart, se'n ve a viure a ma casa.

Ximo. Eh, felicitats!

Marta. Sí, és el millor que ens podia passar, tenint en compte que des de fa anys cada vegada que ens veiem acabem barallant-nos.

Andreu. I per què no li busques una assistenta que el cuide al poble?

Marta. Des que va faltar ma mare ha tingut tres assistentes, una per cada infart. La primera es va acomiadar als dos dies; la segona, la vam haver d'ingressar per una crisi d'ansietat; i la tercera, buscant una vida millor se n'ha anat de monja al Congo belga.

Ximo. Carai, no sé què dir.

Andreu. Doncs no digues res i que en siguen dos, d'ansiolítics.

Marta. Salut!

CANÇÒ MANIÀTICS.

Marta. (sona el timbre) Un moment! Ja va, papa. Ja va! Ah, Andreu...

Andreu. Marta, no te ho creuràs, tinc una cita!

Marta. Una altra?

Andreu. No, no, no, no. La mateixa!

Marta. Ja se li ha curat l'herpes?

Andreu. M'ha telefonat per disculpar-se, diu que anit va tindre un atac de pànic i... bé, necessite que em deixes eixes copes de cava d'Arcansas.

Marta. D'Almansa.

Andreu. Això mateix. Bé, bé, si no penses usar-les, clar.

Marta. Eh, no! No crec que esta nit mon pare i jo brindem amb xampany.

Andreu. Ja, ja...

Marta. Andreu, què, què, què, què fas?!

Andreu. Què?

Marta. No t'assegues damunt del braç del sofà, que el deformes!

Andreu. Ja.

Marta. I no deixes la botella damunt la taula, per favor! Que deixa marca!

Andreu. Carai, t'assegure que poder levitar per no xafar-te el parquet però...

Marta. Ací tens.

Andreu. No... només una?

Marta. L'altra es va trencar el dia que es va trencar el meu matrimoni amb Ferran.

Andreu. Quina casualitat. La nit que Berta i jo vam decidir separar-nos, es va trencar la cisterna del vàter.

Marta. Ai, Andreu. Tu comences la teua carrera de gigoló i jo torne a la infantesa al costat de mon pare.

Andreu. No, no digues això. Què... què passa? Encara no ha tornat de l'hospital?

Marta. Mira, amb tres infarts i dos bypass, és capaç de vindre a peu. Ais, no, no, no hauria d'haver acceptat que vinguera a ma casa.

Andreu. Marta, tot anirà bé. Ja ho voràs. Tu... tu eres psicòloga.

Marta. I?

Andreu. Vull dir que... que potser a l'inici la convivència serà difícil, però al final tot se solucionarà.

Marta. Sí, algú acabarà suïcidant-se. (timbre) No em deixes sola.

Andreu. Però, però...

Marta. Si perdem els papers, necessitarem d'algú que ens recorde les Conveccions de Ginebra.

Andreu. Però si jo no vaig fer la mili per tindre els peus plans! I això?

Marta. Sempre mirant cap a la porta, dóna bona sort. Com estic?

Andreu. Bé, bé... no.

Marta. Ah.

Andreu. Molt bé, sí.

Marta. Hola, papa. Em tenies preocupada! Com has vingut?

Miquel. Com vols que vinga? No ho veus? Caminant!

Marta. Estaràs mort!

Miquel. Això és el que voldries, eh!?

Marta. Papa, no comencem.

Miquel. Ah, deixem les coses clares; si estic ací no és per la meua voluntat, però no et preocupes, filla, no et preocupes que no serè per a tu cap molèstia. Ni t'adonaràs de la meua presència. Ai, què, Ferran, es que no penses dir-li res al teu sogre?

Marta. Papa, no... no és Ferran. És el meu veí.

Andreu. Encantat. Ah, eh, perdó.

Miquel. Ja deia jo que el veia més baixet.

Marta. Papa, Ferran i jo fa un any que ens vam separar.

Miquel. Ah, i ara et dediques a beure xampany de bon matí amb els teus veïns?

Marta. No .

Miquel. No, no, tranquil·la. No serè jo qui es pose en la teua vida. Ja eres prou majoreta, ja. Ai... bé, vaig a menjar alguna cosa, que porte tota la setmana a l'hospital a base de *po-ti-tos*. On està la cuina?

Marta. Allí.

Andreu. Ep, sí.

Miquel. Ai...

Andreu. Dóna-li temps, Marta. Dóna-li temps. (se senten vidres trencant-se) Bé, dóna-li temps i unes ulleres.

Marta. Papa!

Ximo. Eh, una cerveseta ben freda?

Actor. No, que tinc doblatge i he de cuidar-me els músculs fonatoris. Va, posa'm un tallat.

Ximo. Ara fas doblatge?

Òscar. Sí.

Ximo. Amb això es guanya una pasta, no?

Actor. El que dobla a Bruce Willis sí que en guanya, sí. Però quan li has de posar la veu a una cosa taronja amb sis tentacles que només ix en un capítol per a dir: (ganyota) i que du per nom "Cascatxo"...

Trini. Cacatxo? L'amic de Pistatxo? Ai, m'encanten eixos dibuixos.

Òscar. Però si es passen tots els capítols desintegrant-se uns a altres.

Trini. Per això mateix, em recorden tant als dinars familiars a casa del meu iaio. Ai...

Ximo. Germanet, oblidat de doblatges i fes com jo, "*Troncos brasileños*. Multiplique per quatre els seus diners invertint en troncs amb soca..."

Òscar. L'última inversió que vas fer, l'únic que vas multiplicar per quatre va ser l'úlceres de la teua dona.

Ximo. Però açò és segur. Ahir vaig posar dos mil euros que tenia invertits.

Òscar. Dos mil euros? Però, es... estàs boig!

Ximo. Que va!

Òscar. Sí, va posa'm el tallat.

Ximo. Encara no ha tret el cafè. Este trasto últimament...

Raquel. Eh, què li passa a la màquina?

Ximo. No sé, què... què... Jai, jai...

Raquel. Què què! Què què! Que te l'has carregada. Ala, ja està.

Ximo. Però què dius?

Raquel. Ui home, a comprar una màquina nova... Ui, adéu als dos mil euros que tenia estalviats per a anar de vacances... Oh! On estan els dos mil euros?! Ximo?

Òscar. Bé, si em disculpeu. He d'anar al lavabo.

Raquel. Has agafat tu els diners?

Ximo. No.

Raquel. No?!

Ximo. Vull dir, sí. Eh, els recuperaré. Te ho assegure.

Raquel. No els hauràs invertit en alguna estupidesa de les teues?

Ximo. No, dona, ni pensar-ho.

Raquel. Ah...

Ximo. Els he agafat per a deixar-li'ls a una persona que els necessitava urgentment.

Raquel. Ja...

Ximo. Però et jure que esta vesprada recuperaré els diners.

Raquel. Més te val! Perquè si no el que et faré convertirà la guerra de l'Irak en un capítol de *Vacaciones en el mar*.

Andreu. Hola, Vanessa.

Vanessa. Hola, papa.

Andreu. Què... què fas?

Vanessa. Eliminar tot indici de que tens una filla.

Andreu. Ui, i això?

Vanessa. Tens la cita, no?

Andreu. I tant!

Vanessa. Si Silvia descobreix que tens una filla, el que anava a ser una bacanal de sexe es convertirà...

Andreu. No, no, no. No només és sexe, Silvia i jo tenim moltes coses en comú.

Vanessa. Ah, sí?

Andreu. Eh, no sé. Els dos estem separats.

Vanessa. Oh, ja veig que sou ànimes bessones. Bé, crec que del saló ja està tot. Per cert, papa, hauries de comprar-te roba.

Andreu. No, no. Ni pensar-ho.

Vanessa. Papa, mirar el teu armari és com mirar una pel·li en blanc i negre.

Andreu. Va amb la meua personalitat.

Vanessa. Va amb el teu color de pell; estàs pà·lid.

Andreu. Jo?

Vanessa. Uns raigs UVA et vindrien bé i un canvi de *look* també.

Andreu. Atén, no, no... no serà el meu aspecte físic el que l'impresione, saps? Sinó açò...

Vanessa. Ai... Un disc?

Andreu. EL disc! Billie Holiday al Red Hot Club de Paris. 1945. Només queden tres còpies al món, i saps qui té la que està signada? Hum...

Vanessa. Què interessant!

Andreu. Silvia és una fanàtica de Holiday. No sé, quan... quan li mostre el disc, si li demane que faça el pino puente, el farà sense mans.

Vanessa. I què penses, posar-li'l tota la nit?

Andreu. No, no, no... ni pensar-ho. Este disc es ratlla només de mirar-lo, és...és una relíquia.

Vanessa. Vols que te'l grave en CD abans d'anar a l'insitut?

Andreu. No, no... saps que el món digital i jo estem renyits. A més, no és el mateix, eh.

Vanessa. Així el podries escoltar una i altra vegada mentre intercanvieu tota mena de fluids.

Andreu. Però...però quina manera de parlar és eixa? Se... serà possible! Ai, ai, ai...

Vanessa. Papa, papa què et passa?

Andreu. Ah, res. Res, res, que m'he quedat enganxat.

Vanessa. No sé què és més relíquia, si els teus discos o els teus ossos. Papa, hauries de fer un poc d'exercici si no vols que la teua següent cita siga amb l'osteòpata. Ai...

Andreu. Ai, ai, ah...

Miquel. Ja està bé de mirar-me, no?

Marta. El metge ha dit que he de vigilar els teus hàbits.

Miquel. I això què significa, que quan m'assega a la tassa del vàter em tallaràs el paper higiènic?

Marta. Papa, ves amb compte!

Miquel. Collona, açò més que una casa sembla un camp de mines.

Marta. Es que ja m'has trencat quatre plats i una ensaladera, papa.

Miquel. No, no, no. Això no ha sigut culpa meua. A qui se li acut comprar unes prestatgeries més estretes que la vaixella.

Marta. És una qüestió d'estètica.

Miquel. Mmm... Estètica? Saps per què els cotxes d'ara no duren res? Perquè els sobra estètica i els falta mecànica. (timbre) Marta, filla, on deixe la tassa de llet?

Marta. On esta, ah, i no toques res! (se senten vidres) (agafa la figureta del rebedor) Oh, no. Tu no. (el guarda) Tio Diego!

Tio Diego. Marteta!

Marta. Què fas ací?

Tio Diego. He vingut a portar-li unes cosetes del poble a ton pare.

Marta. Què?

Miquel. Res, l'imprescindible per a una curta temporada. Diego!

Tio Diego. Hola! Eh, on deixe les coses?

Marta. Damunt del sofà i les taules no.

Miquel. Ah, i no toques res, eh.

Tio Diego. Puc pixar?

Miquel. Tampoc, no, no.

Tio Diego. Per què?

Miquel. És una qüestió estètica.

Marta. Papa, per a què vols la caixa de ferramentes?

Miquel. Un mecànic sense clau anglesa és com un vaquer sense cavall.

Tio Diego. Aniràs tot lo dia *pando*! (balla) (riuen tots excepte Marta) Bé, me'n vaig. Vaig a per Tonet.

Marta. Tonet? Qui és Tonet?

Miquel. Filla, des de que va morir ta mare, en glòria estiga, és l'únic que m'entén.

Marta. Papa, ací ja no caben ni més coses, ni més persones. D'acord?

Miquel. Completament. (riu) Què salat que és, eh? (xiula al canari) Vinga Toneti, demostra-li què és el que saps fer, va! Ah, això sí; no toques cap cosa, eh! Va, menja.

Client. Però com que no hi ha café?

Trini. La cafetera la màquina està avariada.

Client. Doncs me'n vaig!

Clienta. Perdona, tens canvi?

Trini. La màquina està avariada.

Client. Ja, però es que jo en realitat vull canvi per a...

Trini. Avariada.

Ximo. Però es pot saber què fas?

Trini. Raquel m'ha ordenat que a tots els diga el mateix.

Ximo. Va, va, va, va. Ves a atendre les taules que ja m'encarregue jo!

Raquel. Ximo, mira, esta màquina. Mm? És de la mateixa marca, però el model nou. Cinc mil euros. Eh?

Ximo. Ah.

Raquel. Hem de posar ara dos mil en metàl·lic i la resta a quotes. Ideal, no?

Ximo. Dos mil has dit?

Raquel. Sí, els dos mil que vas agafar de la capseta i que et tornarien esta vesprada. O no era així?

Ximo. Eh, sí, sí, sí!

Raquel. Ah! Vaig a telefonar a la casa i a encarregar-la.

Toni. Ximo, un café sol.

Ximo. La màquina està avariada.

Toni. No passa res, aniré al bar d'enfront.

Ximo. No, espera, Toni, espera. Deixa'm que et faça un... un... xocolate amb xurros.

Toni. No, gràcies. Per a mi el café de les dotze és sagrat.

Ximo. Ja, clar. Deixa'm que... Toni, que tu no em deixaries dos mil euros?

Toni. Perdó?

Ximo. Necessite dos mil euros.

Toni. Vols un préstec?

Ximo. Sí, això és.

Toni. Bé, cap problema. Fa anys que teniu els comptes al nostre banc. Prepararé la documentació...

Ximo. Oh, sí! Gràcies, Toni, gràcies, gràcies!

Toni. I en tres dies t'ingressen els diners.

Ximo. Perdona, tres dies? No, no, no. Ho necessite ja, ara mateix! Esta vesprada.

Toni. Saps que això porta temps, Ximo. Ha d'aprovar-ho la central.

Ximo. Clar.

Toni. Per què no li demanes els diners a un amic?

Ximo. Ai, i què estic fent ara, Toni?

Toni. Es que... tu i jo... amics, amics...

Ximo. Col·legues? Col·leguetes?

Toni. (esclafa la llengua) (nega amb el cap)

Vanessa. Hola!

Òscar. Hola! Vanessa, per què m'has telefonat?

Vanessa. Tu no tenies gravadora de discs?

Òscar. Sí!

Vanessa. Vale. Podries gravar-me este disc?

Òscar. Tinc gravadora, però no tinc tocadiscos.

Vanessa. Ui! Merda! Vull que mon pare tinga este disc en CD abans de la nit.

Òscar. Però per què és tant urgent?

Vanessa. Huh! Hui té la primera cita en anys.

Òscar. Ah!

Vanessa. I segons ell, esta música és capaç de posar catxonda a Condoleezza Rice.

Òscar. Ah, crec que me'l gravaré jo també.

Vanessa. Com?

Òscar. Què? No, no, no, es que... veuràs; he d'anar a un estudi de gravació per a doblar un personatge molt important i supose que allí tindran de tot.

Vanessa. I tu els podries dir que...?

Òscar. Sí! Però no crec que m'ho facen gratis.

Vanessa. Clar, clar. Doncs jo...

Òscar. A vore, seran trenta euros per a les copes per a convèncer-los, cinquanta per la gravació, més vint del taxi.

Vanessa. Escolta, això de les copes ho entenc. Però el taxi és necessari?

Òscar. Bé, jo anava a agafar un autobús, però com d'una frenada se'm caiga el disc...

Vanessa. M,m,... d'això res! Agafes un taxi o si fa falta un tanc blindat. Este disc és una relíquia; mon pare no l'usa per no ratllar-lo...

Òscar. Demanaré el taxi amb més *airbags* de tota la ciutat.

Vanessa. Ací està mon pare. Va, veste'n, que no vull que sàpiga res. Que tot açò és una sorpresa, Òscar! Hum?

Òscar. Sí, sí, sí, sí, sí. Tranquil·la, tranquil·la! Açò quedarà entre nosaltres dos i Condoleezza Rice.

Ximo. Andreu en xandall! Açò no es veia des de Montreal 76.

Andreu. Tens begudes isotòniques?

Ximo. I tu tens el cap al seu lloc?

Andreu. El que tinc és la cita amb Silvia.

Ximo. Silvia! La xica que no volia estar amb tu?

Andreu. S'ha adonat que deixava de descobrir un huracà sexual i m'ha suplicat una segona oportunitat. Així que ara vaig a preparar el meu cos per a que no puga oblidar esta nit. (li dóna un Aquarius) Quant ix?

Ximo. Dos mil.

Andreu. Què?

Ximo. No, dos euros. Andreu, dos mil és el que necessite que em deixes ara mateix. Te'ls tornaré, eh!

Andreu. Pren. Encara em deus mil euros d'aquella inversió que vas fer en segells. Adéu.

Ximo. Trini, a...a tu no et va tocar mig quilet en la loteria de Nadal?

Trini. A ma mare.

Ximo. Ah, ta mare. Quina sort, eh!

Trini. Sí!

Ximo. Quina sort... Trini, i tu no podries parlar amb ella per que em deixara dos mil euros abans d'esta vesprada?

Trini. Es que... si li dic que és perquè vols invertir-los en segells o alguna cosa de les teues...

Ximo. Raquel vol comprar una màquina de café nova.

Trini. Això a ma mare no sé si li impressionarà.

Ximo. Resulta que per pagar-la ha agafat els diners que tenia estalviats per operar-se de la vista.

Trini. Raquel? Operar-se de la vista?

Ximo. Sí, sí, sí, sí, sí. Però, per favor, no li digues res que li fa molta vergonya. L'oftalmòleg li va dir que una operació làser frenaria la malaltia degenerativa que provoca la pèrdua de visió ràpidament. És tant cabuda que abans és la màquina que la seua salut.

Trini. Tranquil·litzat.

Ximo. El cas és que ja ha agafat els diners per pagar la màquina. Però jo, Trini, jo vull pagar-li l'operació perquè... i si no em preocupe jo per ella, qui ho farà? Eh? Qui ho farà?

Trini. No et preocupes; ma mare ho entendreà.

Ximo. Oh, gràcies, gràcies, Trini.

Trini. Si sóc capaç d'enrecordar-me de tot, clar.

Ximo. Vo, vo...vols que t'ho escriba en un paper?

Trini. Per favor.

Marta. Però, papa! Es que no veus que ho estàs mullant tot!?

Miquel. Però... és aigua, açò es seca de seguida.

Marta. Lleva la planta d'ací immediatament, hm? Papa, està a punt d'arribar un pacient així que t'agrairia que retirares les teues coses del saló, està clar?

Miquel. Clar! (veu la làmpada que s'encén amb una palmada) (riu) Toneti, açò ho conte i no s'ho creu ningú!

Marta. Eh, papa, això que flota al vàter, és terra de les plantes?

Miquel. No, són caques de Tonet.

Marta. Ah, caques de Tonet.

Miquel. Sí.

Marta. I què fan les caques de Tonet al vàter?

Miquel. On vols que les tire, filla?

Marta. Al fem.

Miquel. Ah, sí, però en quin dels quatre?

Marta. En el blau, el de matèria orgànica!

Miquel. Sh, sh! No crides tant que despertaràs a Tonet!

Marta. Papa, per favor. Vols deixar de menjar així?

Miquel. XXX. Tot són pegues!

Marta. Mira, mira com t'estàs posant tot el jersei de molles!

Miquel. Ja està, solucionat.

Marta. Però, papa! Mira el terra!

Miquel. (canta el pardal) Ho veus! Ja has despertat a Tonet.

Marta. Papa, no sé, crec que hauríem d'elaborar un llistat amb unes normes de convivència bàsiques. Eh? Si no volem precipitar el teu quart infart o el meu primer suïcidi.

Miquel. Estic d'acord.

Marta. (li entrega uns fulls) Ací tens un esborrany.

Miquel. Tres fulls, eh!

Marta. (sona el timbre) Déu meu! Ja està ací el pacient! Papa, obri la porta i dis-li que isc immediatament.

Miquel. Sí!

Marta. Però per favor, no li digues res més.

Miquel. Passe.

Pacient. Hola. Vinc a la consulta de Marta Peris.

Miquel. Sí, ha dit que ara eixirà. Passe, passe.

Pacient. Ah, aleshores... esperem?

Miquel. Sí! (riu) (encén el llum d'una palmada) (riu) Quins invents, eh! Ai, senyor, senyor. I què? Com va el tractament?

Pacient. És la meua primera sessió.

Miquel. Ah.

Pacient. Patisc d'ansietat.

Miquel. Jo també.

Pacient. Pel treball.

Miquel. No, jo no. Jo per la meua filla. És una maniàtica.

Marta. Josep Collado?

Pacient. Sí.

Marta. Sóc Marta Peris. No sé si s'han presentat.

Pacient. No.

Marta. És Miquel, mon pare.

Pacient. Ah, son pare?

Marta. Passem a la consulta?

Pacient. Sí. Sí.

Miquel. Josep, que no siga res!

Marta. Passe, passe.

Raquel. Gràcies.

Ximo. (olora) Eh, l'olor d'un caf..., l'olor del café! Això significa que la màquina ja està arreglada!

Raquel. Això significa que he hagut de baixar la cafetera de casa per a eixir del pas.

Ximo. Esta coseta xicoteta però *matona* és la nostra solució!

Raquel. Oh, sí, mira! També podríem canviar les cadires per unes de lona i muntar un càmping, eh! El que has de fer és recuperar els dos mil euros, eh. Que estan a punt de portar-nos la màquina nova.

Ximo. Tu, tu confies en la meua paraula?

Raquel. Tant com en la selecció espanyola de futbol.

Trini. Hola, Ximo. Ací tens, els diners de l'operació. Tranquil·la, tot eixirà bé.

Raquel. No, no. Un moment, un moment. Li'ls havies deixat a Trini?

Ximo. Ajá.

Raquel. I per què no m'havies dit res?

Ximo. Perquè es tractava d'una qüestió molt personal... Una operació.

Raquel. Quina operació?

Ximo. Per això m'havia demanat els diners, per pagar la intervenció.

Raquel. Que sí, que ja. Però operar-se de què?

Ximo. De què, de què, de què... De varius!

Raquel. Oh, de varius? Ai, Trini. Oi...

Ximo. Però no li digues res, que m'ha dit que no ho sabera ningú...

Raquel. Ah.

Ximo. Li fa molta vergonya. Pren.

Raquel. Ai, Ximo. Escolta'm, perdona'm per haver desconfiat de tu, eh. Jo es que no... no sabia que...

Ximo. Tranquil·la, tranquil·la. Potser la selecció espanyola de futbol no ganye mundials, però ningú pot acusar-la de no treballar dur i, sobretot, amb honestedat. Vaig a preparar uns pinxos.

Raquel. Ais...

Vanessa. Però t'han gravat el disc o no? Però a què esperes per demanar-ho? Òscar, per ta mare, dona't aire. Si mon pare s'entera que algú ha agafat eixe disc... Ara et telefone.

Andreu. Ah, ah! Aigua! Aigua!

Vanessa. Papa! Papa, d'on vens? Què has fet?

Andreu. El que tu em vas dir, córrer per a posar-me a to per a la cita.

Vanessa. Papa, és una cita, no unes olimpíades.

Andreu. Això no se sap mai, filla. Això no se sap mai.

Vanessa. Ai, no estàs acostumat a fer exercici... i això es paga.

Andreu. No em parles de pagar que damunt m'ha costat un dineral.

Vanessa. Ui, en què?

Andreu. Doncs mira, entre... entre que me n'he anat corrent, corrent a la quinta punyeta i després ja no tenia forces per a tornar, he agut d'agafar un taxi i... Em queden només quatre hores per a reconstruir el meu cos.

Vanessa. Ai... Et prepararé un bany.

Andreu. Gràcies, perla. Moltes gràcies. Però què és... què és açò? Vanessa, Vanessa, no m'havies dit que havies llevat totes les teues coses del saló?

Vanessa. Sí.

Andreu. Doncs t'has deixat roba al sofà.

Vanessa. Això és per a tu.

Andreu. Per a mi?

Vanessa. Te ho he comprat per a que te ho poses esta nit.

Andreu. Però, però... se suposa que vaig a una cita, no a una manifestació de l'orgull gay!

Pacient. No, no... no crec que... Doctora jo no...

Marta. Papa?

Pacient. La veritat és que no crec que...

Marta. PAPA! Tranquil, hm? Es pot saber què estàs fent?

Miquel. Seguir al peu de la lletra la instrucció número set del teu llistat. "Ajudaré a solucionar els problemes domèstics d'una manera constructiva". Arreglada!

Marta. Però, però si és una làmpada *Spin Hauser* que funciona per sensors de so i que em va costar mil euros.

Miquel. Mil euros!?

Marta. Papa, puc acceptar que en només quatre hores hages convertit ma casa en una lleonera, però tant difícil et resulta deixar-me treballar?

Miquel. Mil euros et va costar això?

Marta. Sí i perquè estava d'oferta! Per favor...

Pacient. Si em disculpen, crec que serà millor que me'n vaja.

Marta. Ni pensar-ho. De seguida continuem amb la sessió.

Miquel. No, no, no, no, no. El que se'n va sóc jo. Ja estic fart de que em tracten com un xiquet.

Marta. Bé, continuem amb la teràpia?

Pacient. La veritat és que ja em trobe molt millor.

Marta. Josep, no digues ximpleries i entra!

Pacient. Un altre dia, eh? Ja li telefonaré...

Marta. Però, però què dius? Si encara no hem treballat l'autocontrol!

Raquel. Però Trini, però per l'amor de Déu, però què fas?

Trini. Es que s'ha acabat la cervesa i Ximo m'ha demanat...

Raquel. En el teu estat? No. No, no, no, no, no. Deixa això i descansa, va.

Trini. Però si no estic cansada!

Raquel. Trini, per què eres tant sacrificada? Seu i descansa. Ei... Millor?

Trini. Sí.

Raquel. Escolta, per què no t'agafes un dia lliure?

Trini. I la faena?

Raquel. No, jo ja m'encarregue de tot.

Trini. Doncs, Raquel, no hauries de pensar tant en el bar i pensar més en la salut.

Raquel. Oi, per això t'ho dic. Vinga, demà et quedes tot el dia a casa tranquil·leta, eh!

Trini. Però com vols que estiga tranquil·la mentre tu estàs deixant-te la vista al bar!

Raquel. Dona, tampoc exageres!

Trini. Exagere? Quants dits tinc a la mà?

Raquel. És una broma?

Trini. Quants dits?

Raquel. Ai, cinc!

Trini. Quatre, Raquel!

Raquel. Ai, Trini. Cinc, és una endevinalla molt antiga...

Trini. Els teus ulls necessiten descans.

Raquel. Els meus ulls?

Trini. Sí, els teus ulls.

Ximo. Els teus ulls són la cosa més bonica del món, ui!

Raquel. Ai, Ximo.

Ximo. Trini, per favor, vols traure eixe bidó de cervesa?

Raquel. Però, ximo!

Ximo. Trini, deixa-ho estar! Ja, ja... ja el trac jo. Per què no vas al supermercat i portes la comanda? Trini, al teu ritme, eh. Al teu ritme, clar.

Trini. De seguida.

Raquel. Tranquil·la, eh. Ximo, no hauries de pressionar-la tant, crec que l'operació l'ha trastornada. Està dient coses molt rares.

Ximo. Déu meu, si isc d'esta et promet que no tornaré a posar tres glaçons en els cubates. Màquina dels collons, que, que, que, que!

Miquel. Eh, mestre! Si li pega tant fort se la carregarà!

Ximo. Ja està avariada.

Miquel. Xa! Jo que volia prendre un café.

Ximo. Haurà de ser d'esta.

Miquel. Redeu, hui és un dia d'eixos en què tot ix malament.

Ximo. I que ho diga! I tot per... per culpa d'este trasto!

Miquel. Què li passa?

Ximo. Que m'he ficat en un embolic, la meua dona...

Miquel. No, no. Què li passa a la màquina?

Ximo. Ah, jo...jo què sé. La pressió, la vàlvula... que no va! És vosté tècnic?

Miquel. No, mecànic jubilat.

Ximo. Perdona, i li importaria fer-li una ullada?

Miquel. Home, així... sense ferramentes...

Ximo. Què, què necessita?

Marta. I això és tot. Supose que he sigut injusta en mon pare i...

Andreu. I se n'ha anat.

Marta. Sí. I ho sent, de veritat. Tant odiosa resulte?

Andreu. Recordes l'institutriu de Heidi?

Marta. Però què dius? Ell és més cabut... sap quina tecla polsar per fer-me perdre els papers.

Andreu. Ton pare és molt orgullós, però tu també. Parla amb ell, demana-li disculpes.

Marta. Jo?

Andreu. I fes-li vore que eres tu qui el necessita a ell.

Marta. M'estàs demanant que mentisca?

Andreu. T'estic demanant que baixes el llistó d'exigència amb la gent que t'estimes.

Andreu. I ara, t'assegure que m'agradaria continuar amb este congrés mundial de les famílies, però he d'anar-me'n a una cita. Què, com... com em veus, hm?

Marta. Conjuntat.

Andreu. A que sí!

Marta. Eixa macedònia de fruites que portes per jersei et fa joc amb els paperets de la cara.

Andreu. Què dius? Ai, però serà... serà possible. Però creus que li agradaré?

Marta. Li encantaràs.

Andreu. Ja...

Marta. I amb tota eixa colònia, l'anestesiàràs.

Andreu. Vols deixar de burlar-te de mi?

Marta. I tu vols deixar de comportar-te com un adolescent?

Andreu. Però què us passa a tots, hm? Ah, ja, ja. Us fot, us fot que torne a estar en el mercat sexual i vosaltres no, hm?

Marta. (riu) No, no és això. Tu t'has vist?

Andreu. Trenta-dos vegades.

Marta. Ah, què pensa la teua filla de tu?

Andreu. Vanessa? Vanessa és l'única que m'entén i em recolça.

Marta. Molt bé, molt bé, molt bé. Fes el que vulgues. Però quan esta nit Silvia et done carabasses, no toques a la meua porta plorant com un xiquet.

Andreu. Esta nit serà tot un èxit.

Marta. Ah sí?

Andreu. Ajá.

Marta. I què et fa pensar això?

Andreu. Quan Silvia veja el meu Shangri La jazzístic, caurà rendida als meus peus.

Marta. Déu meu!

Andreu. I quan li mostre el disc que Billie Holiday va gravar al Red... No, Coltrane no. Este no, este no. És un que només queden tres còpies al món i que... i que... No, este tampoc. Saps, és un que tinc signat per ella i que... no... Vanessa!

Òscar. No, no, no. Ho sé, ho sé, arribe tard. Es que la cosa s'ha...s'ha complicat.

Vanessa. Complicat?

Òscar. Sí.

Vanessa. Què passa, heu telefonat als músics del disc per tornar a gravar-lo?

Òscar. No, no, no. No, es que resulta que...

Vanessa. Tu saps quina hora és? Vull donar-li el CD a mon pare antes que se'n vaja a la cita i, sobretot, no vull que sàpiga que he agafat el disc.

Òscar. Ja, Vanessa, Vanessa. No. No, no...

Vanessa. Sí, ja sé què vas a preguntar-me que com pensava explicar-li açò de la gravació...

Vanessa. Doncs no tinc ni idea, però ja se m'acudirà alguna cosa a mon pare és tant fàcil, saps?

Andreu. Enganyar-lo?

Vanessa. Papa.

Andreu. Si em permets.

Vanessa. Papa, vas molt guapo.

Andreu. Ja ho sé ja, ja ho sé.

Òscar. Guapo? Sí que és fàcil enganyar-lo, sí.

Andreu. Ximo!

Vanessa. Papa, espera que t'he de...

Òscar. No, no, no, no, no. Espera, espera. Espera't tu. Es que abans no... no m'has deixat contar-te-ho tot.

Vanessa. Què passa?

Òscar. Voràs... Es que després de gravar el CD, el disc s'ha trencat.

Vanessa. Què?!

Òscar. Han volgut tornar a posar-ho dins la funda i se'ls ha esvarat... No, però tranquil·la, tranquil·la que ni ho notarà, eh! Que hem canviat el disc per un altre i hem posat l'etiqueta de l'original; així que si no posa el disc, ni ho notarà.

Vanessa. I si el posa, què?

Òscar. Tens el passaport en regla per a eixir del país?

Andreu. Ximo, tu em donaries una til·la?

Ximo. Una dutxa et donaria jo. Però a què fas olor?

Andreu. A colònia. Tanta olor fa?

Ximo. Home, estic patint per si em salta l'alarma antiincendis.

Vanessa. Papa, papa perdona'm. Jo només volia donar-te una sorpresa.

Andreu. I ho has aconseguit.

Vanessa. Ai, no sigues melodramàtic. Ara tens la música en CD i podràs posar-la totes les vegades que vulgues i oblidar-te del disc. Dus.

Andreu. Però, però, però... què vols?, trencar-me'l i que m'oblidi d'ell per a sempre? Ni pensar-ho.

Vanessa. Vull pujar-te'l a casa. Així te'n podràs anar directe al restaurant.

Andreu. No et preocupes, baixa ara mateix. Encara tinc... merda, cinc minuts!

Vanessa. Au, ves-te'n. Ja et deixaré el disc al seu lloc, hm?

Andreu. D'acord. Però, per l'amor de Déu, ves amb compte, eh. Ah, i el deixes a la prestatgeria de cara. Que es veja només entrar.

Vanessa. Confia amb mi. També et deixaré el CD al costat de l'aparell.

Andreu. El CD?

Vanessa. Este disc, papa, ja no l'has de posar mai més. Recorda que és una peça de museu intocable, hm?

Andreu. A mi m'ho has de dir... Ah, atén. Com, com...com em veus? Menteix-me, eh.

Vanessa. Mm... perfecte?

Andreu. No faig massa olor de colònia, veritat?

Vanessa. No!

Andreu. Desitja'm sort!

Vanessa. Sort! Adéu!

Ximo. Andreu! Andreu! I ara què faig jo amb la til·la?

Vanessa. Ximo, jo... jo me la prendré que la necessite més que ell.

Miquel. Mestre!

Ximo. Què?

Miquel. La màquina de café ja està arreglada.

Ximo. De veritat?

Miquel. En realitat era una ximpleria, una fuga d'aigua que havia provocat un curtcircuit i...

Ximo. Raquel! És vosté el meu home!

Miquel. Tire! Que jo no sóc d'eixos, eh!

Raquel. Sí?

Ximo. Raquel, este senyor tant amable ens ha arreglat la màquina.

Raquel. Que vosté ha arreglat...!? Oh, moltes gràcies! Quant li devem?

Ximo. Sí, sí!

Miquel. Dona, res. Estes coses jo les faig per a distraure'm.

Ximo. Té vosté un gran cor!

Miquel. No és això el que em varen dir a l'hospital, però bé. Puc rentar-me les mans?

Ximo. Ah, sí. Ací.

Raquel. No, no. Millor a la pica de la cuina; passe, passe.

Raquel. Qui és?

Ximo. No em sona de res, ha aparegut fa dos hores i... serà un àngel?

Raquel. Sí, el cosí de Michael Landon... Bé, telefonaré per dir que no ens porten la màquina nova.

Ximo. Déu meu, a partir d'ara només dos glaçons. Ho jure! Trini, Trini. Et vaig a tornar els diners de ta mare.

Trini. I l'operació de Raquel?

Ximo. L'operació, l'operació... ja no hi ha operació! De sobte ha començat a vore cada vegada millor i millor i millor...

Trini. Increïble!

Ximo. Això! Això mateixa ha dit l'oftalmòleg fa... Xica, un miracle! Com si haguera passat un àngel.

Trini. Com en "Qué bello es vivir". Ois.

Marta. Hola, Ximo. Escolta, has vist a mon pare?

Ximo. Ton pare?

Marta. Porte tota la vesprada buscant-lo. He telefonat a tots els hospitals, als veïns del poble...

Miquel. Senyoreta, què li pose? Unes braves o un pinxo de truita acabadeta de fer?

Marta. Papa, què fas ací dins?

Miquel. Fent pràctiques, filla. A vore si em contracten.

Marta. Volia disculpar-me, però... Papa, no pots entrar als llocs arrasant i molestant a tot el món. Què pensarà la gent de tu?

Ximo. Li estem molt agraïts.

Miquel. Està clar que tu i jo no ens entendrem mai.

Marta. Em sap greu, Ximo. Es que sempre ha de posar les mans allà on no li demanen.

Ximo. És son pare!

Marta. Si ha fet alguna cosa inapropiada....

Raquel. No, no. Tot al contrari! Ens ha arreglat la màquina de café i ens ha fet estalviar un dineral!

Ximo. I mentre l'arreglava li ha contat quatre acudits a un client que estava plorant, a Manolo, perquè li han embargat la moto, i se n'ha anat disposat a comprar-se una furgoneta.

Marta. De què m'esteu parlant?

Raquel. Ai, ja m'hauria agradat a mi tindre un pare amable i desinteressat com el teu.

Ximo. Això és de veres, veus!

Marta. Si tant amable és, per què em sent tant desgraciada?

Ximo. Perquè eres una exagerada. Hi ha molta gent que està pitjor que tu. Fixat en Andreu!

Raquel. Ui!

Ximo. Per enèsima vegada, camí del purgatori. Estic segur que aquesta nit no arribarà ni a besar-la a la galta. (riuen)

Andreu. (besant-se amb Silvia) Espera, espera. Espera, espera.

Silvia. Ai, què et passa?

Andreu. Res, res. Es que, de tant en tant, m'agrada respirar. Déu meu açò! El que donaria per una foto que immortalitzara este moment!

Silvia. Una foto...

Andreu. Sí, sí.

Silvia. Quin morbo!

Andreu. A que sí!

Silvia. Fes-la!

Andreu. Es que, es que no tinc càmera.

Silvia. Doncs jo sí!

Andreu. Oh, sí! (XXX) Què xicoteta, cabrem els dos?

Silvia. Dispara.

Andreu. Redeu, açò té més botons que el *corsé* de Maria Antonieta.

Silvia. Ai, dus-la!

Andreu. Açò és increïble. Abofeteja'm! Val, val, val, val. Era només per comprovar que açò era cert.

Silvia. Des que era adolescent que no vivia una nit així.

Andreu. Jo ni quan era adolescent.

Silvia. Anar al restaurant mexicà ha sigut una gran idea.

Andreu. Tu creus?

Silvia. Durant tot el sopar no em deixat de comunicar-nos amb la mirada.

Andreu. Es que els *marichis* cantaven tant fort que, que no...

Silvia. Després no has volgut agafar cap taxi, ni cap bus...

Andreu. Es que no hi havia.

Silvia. I hem hagut de vindre amb el camió del fem...

Andreu. Sí.

Silvia. I qui ha sigut l'artífex de tot açò?

Andreu. L'alcaldeessa?

Silvia. Tu! Tu que no has deixat de sorprendre'm en tota la nit. Qui m'ho havia de dir; tant callat, tant tímid, sempre vestit de gris a la teua llibreria...

Andreu. I qui m'havia de dir a mi que una professora de matemàtiques tinguera este domini de la llengua!

Silvia. T'has adonat que en tota la nit encara no hem parlat dels nostres *ex*.

Andreu. Ais, sí. Tens tota la raó, disculpa'm. Qui comença?

Silvia. No! No, no, no! Si em sembla fantàstic.

Andreu. Ah, sí?

Silvia. Clar, no tenim cap necessitat de parlar d'ells.

Andreu. No, no.

Silvia. Claro! Pensem que no podem refer la nostra vida, però estem molt equivocats.

Andreu. Sí.

Silvia. I els ho demostrarem...

Andreu. Sí, eh... Xampany?

Silvia. Per favor.

Andreu. Eh, sí, sí. Posa't més còmoda, si vols.

Silvia. Ai, vaja. Aixina és que esta és la teua meravellosa col·lecció de jazz...

Andreu. Impressionant, eh! T'he comentat que la UNESCO està a punt de declarar-la Patrimoni de la Humanitat?

Silvia. Però si tens el concert de Billie Holiday en el Red Hot Club de Paris!

Andreu. Ah, sí! No sabia que el conegueres...

Silvia. Però si només queden cinc còpies en tot el món!

Andreu. Tres. I a més este està signat.

Silvia. És veritat! Posa'l, per favor. Amb el meu marit només podia escoltar jazz d'amagat.

Andreu. De seguida. No, primer xampany i després... la música.

Silvia. Qui és esta xica?

Andreu. És la meua filla.

Silvia. Tens una filla? No me ho havies dit! Tens una filla?

Andreu. Va morir.

Silvia. Ai, em sap greu. Em sap greu, Andreu. Disculpa'm. Com he pogut ser tant, tant, ai...

Andreu. No, no et preocupes. No...

Silvia. Ai, ósset meu. Has de ser fort. La vida continua...

Andreu. Ja, ja... Ja ho sé i ho intente cada... ai, ah, oh!

Silvia. La tens molt present, veritat?

Andreu. Tsi, tsi.... es que, es que m'he quedat enganxat!

Silvia. Deixa'm que et faça un massatge. He fet un curset. Tranquil, tranquil. Seu.

Andreu. Ai, ai, ai...

Silvia. Ajá. Relaxa, relaxa...

Andreu. AH!

Silvia. Millor, eh!

Andreu. On vas fer el curset? En les forces armades? AH!

Trini. Ha sigut un dia dur, eh!

Raquel. I que ho digues, però mira, ja està tot solucionat.

Trini. Sí?

Raquel. Sí.

Trini. Doncs, ala, torna'm els dos mil euros.

Raquel. Com?

Trini. Es que no pare de demanar-li'ls a Ximo i diu que no sap on els ha posat.

Raquel. Perdona, eixos dos mil euros eren meus. Ximo te'ls havia deixat per a la teua operació de varius.

Trini. Però si jo no m'he operat de res!

Raquel. Com que no t'has ope....

Trini. Home, i els dos mil euros són de ma mare. Jo li'ls havia deixat a Ximo per a que pogueres operar-te de la vista. Ah, però com que ja estàs bé!

Raquel. Operar-me de la vista?! Però si jo... Ara ho veig tot clar.

Trini. Això és el que em va dir ell, que l'havies recuperat. On vas?

Raquel. Al magatzem.

Trini. A pels meus diners?

Raquel. I a per una soga.

Ximo. He pujat a casa, però tampoc els trobe allí.

Trini. Potser Raquel els ha guardat al magatzem.

Ximo. Al magatzem? És el primer lloc on he mirat.

Trini. No els haurà amagat davall d'una pila de caixes?

Ximo. Tu creus?

Trini. Jo t'ajudaria a agafar-los, però, ai, des que em van operar de varius que m'han prohibit fer esforços.

Ximo. Està clar. Trini, que tu no t'has...

Raquel. Ximo!

Trini. Ah!

Raquel. Pren.

Ximo. Xiques, crec que hi ha hagut un, un... un malentès. Bé, us dec una explicació.

Raquel. No, no, no, no. El que em deus són dos mil euros.

Trini. A mi ja no.

Raquel. Però com he pogut estar tant cega!

Ximo. Cega! Què bo!

Raquel. Ai, mira. JA JA JA (irònicament) On estan els meus diners?

Ximo. Bé, està bé. Et diré la veritat.

Raquel. Per fi.

Ximo. "Troncos brasileños. Multiplique per quatre els seus diners i..."

Raquel. No se t'haurà ocorregut invertir els meus estalvis en, en, en...

Ximo. Ha sigut idea d'Òscar!

Raquel. D'Òscar!?

Ximo. I d'Andreu. M'han obligat, Raquel. Raquel!

Raquel. Ximo, tanca la boca si vols tornar a veure eixir el sol!

Andreu i Silvia. (gemequen)

Andreu. Visca l'exèrcit espanyol!

Silvia. Vols que continue?

Andreu. En nom de les meues articulacions, pietat!

Silvia. Obriré el xampany!

Andreu. Ai, oh, oh!

Silvia. I l'altra?

Andreu. Només necessitem una.

Silvia. Oh! Es que no deixes de sorprendre'm.

Andreu. Brindem?

Silvia. Sí!

Andreu. Vinga! Oh, oh. Salut! Salut! Per... per...

Silvia. Dis-ho!

Andreu. Per nosaltres?

Silvia. Per nosaltres!

Andreu. Sí.

Silvia. Ai, perdona'm.

Andreu. No, ha sigut culpa meua. Ai, disculpa'm...

Silvia. On està el lavabo?

Andreu. El lavabo? El lav...? Bé, darrere d'aquella porta.

Silvia. Gràcies.

Andreu. Em sap greu, eh!

Silvia. Sí, sí. Ah, ah! No et begues tot el xampany, eh!

Andreu. No, no.

Silvia. Quan torne et necessite... seré.

Andreu. Ai, ai. Sí, Vanessa, Vanessa. Atén, até, até! Vull posar el concert de Billie Holiday en CD però no el trobe, on està? Sí, sí, sí. Ajá, ja... ja el tinc, ja el tinc. Què bo, què bo, què bo! Esta tia és LA BOMBA! Sí! Escolta, que... que estava pensant que podries tornar demà a mig matí, eh. No, o... o potser millor a mig dia, eh! Até, jo ja et dic alguna cosa, val? Val, val? Adéu, adéu, adéu!

Wow! Vols... que me'l pose?

Silvia. Si aconsegueixes que t'entre...

Andreu. En eixe cas posaré música.

Silvia. Billie Holiday, per favor.

Andreu. De seguida.

Silvia. Però no poses el CD.

Andreu. Ja, ja ho sé, però es que voràs...

Silvia. Posar el CD tenint l'original és una heretgia.

Andreu. D'acord.

Silvia. No hi ha res comparable a la música que ix d'una agulla relliscant d'entre els soles d'un vinil. Què em dius?

Andreu. A fer la mà el làser.

(posa el vinil i sona una cançó totalment diferent)

Silvia. Oh, ets la bomba, Andreu. Es que no deixes de sorprendre'm.

Andreu. No, no, no. Un... un moment, eh. VANESSA!!!!

Silvia. Qui és Vanessa?

Andreu. La meua filla.

Silvia. Però no estava morta?

Andreu. No, però ho estarà!

Silvia. Andreu, no deixes de sorprendre'm...

Marta. Papa, vols obrir d'una vegada. Portes més d'una hora tancat. Per què no ixes i... parlem? Es pot saber què estàs fent?

Miquel. L'equipatge. Me'n torne al poble. Et deixe algunes cosetes, però no et preocupes que demà vindrà ton tio Diego i s'emportarà Tonet, les plantes i totes les molles que hi ha al saló.

Marta. Papa...

Miquel. Ah... (palmeja) Làmpada arreglada.

Marta. Papa, em sap greu. De veritat. Reconec que no estava psicològicament preparada per assumir esta nova situació. Dona'm temps, hm?

Miquel. Tindràs tot el temps del món.

Marta. Ai, sé que he baixat al bar, t'he jutjat incorrectament davant de tota la gent. Ja ho sé. Sí.

Miquel. Ai, sí. Semblen molt simpàtics. Ai, llàstima... Acomiada'm d'ells quan pugues.

Marta. Papa, com vols que t'ho diga? Entesos. (s'agenolla) Papa, per favor. Quedat. Quedat!

Miquel. Està bé, però, primer, vull que aclarim algunes qüestions.

Marta. Les que vulgues.

Miquel. He introduït uns canvis en el teu llistat de normes de convivència que m'agradaria que revisares.

Marta. Farem una cosa millor. Sense normes.

Miquel. Sense normes?

Marta. Sense normes, sí.

Miquel. Ai, la meua xiqueta. Què penses fer-li a ton pare per a sopar, eh?

Marta. Jo? He de preparar jo el sopar?

Miquel. Escolta, filla, que porte tot el dia amunt i avall, eh.

Marta. Va, val, val. Prepararé el sopar.

Miquel. No tinc massa gana, saps? Fes-me una ensaladeta d'eixes de formatge d'eixes que fas tu i un entrecot poc fet amb creïlles fregides amb un parell d'ous.

Marta. Pe...pe... però, papa.

Miquel. No has dit que sense normes, filla?

Marta. Les normes d'alimentació les ha posat el metge i són innegociables, hm? Et faré una ensalada i un iogurt.

Miquel. Ai, esta xiqueta em farà morir...

Andreu. Vanessa, Vanessa, sé que m'estàs escoltant però que no t'atreveixes a agafar el telèfon. Per a... per a la teua informació et diré que Silvia se n'ha anat sense que ton pare haja segut capaç de posar una pica en Flandes. Malgrat tot, has de saber que no et garde rancor. Segurament perquè m'he pres mitja caixeta d'ansiolítics. Demà parlem. (es sent el disc ratllat) VANESSAAA!!!!

MAN02: DR JEKYLL I RAQUEL HYDE

Fitxa del capítol

| | |
|---------------|-------------------------|
| Codi | MAN02 |
| Temporada | temp 1 ep 3 |
| Sèrie | Maniàtics |
| Títol capítol | Dr Jekyll i Raquel Hyde |

Raquel. Ai. Ai Ximo, Ximo podries tirar-me una mà? Ximo, ah, genial, este home es com la policia, quan més el necessites més lluny està.

Tots. Felix aniversari, uhh, aiii.

Oscar. ja et vaig dir jo que no ere una bona idea.

Raquel. No, no, no, no, està molt bé, m'ha encantat. L'únic problema és que el meu aniversari és demà.

Ximo. Precisament per això, ahh. Havíem...

Anna. A Ximo se li ha acudit felicitar-te el dia d'abans i així evitar-nos haver de fer-ho demà.

Raquel. Per què?

Ximo. Perla, complir anys no et senta precisament bé.

Raquel. Això és un problema meu i a vosaltes no us afecta.

Andreu. Raquel, l'any passat m'arrapares l'esquena només perquè et vaig felicitar.

Raquel. De veres vaig fer això? Oi! Bé, està bé! Sí, sí, reconec que odie complir anys i que la gent em felicite el dia del meu aniversari, però, però us promet que enguany serà diferent eh, eh? Demà de vesprada ho celebrarem ací i us promet estar de bon humor. Vols fer el favor d'agafar el maleit mòbil?

Anna. Ens veiem demà, uhh.

Raquel. Què li passa?

Andreu. No sé.

Ximo. Ferran, porta tot el dia telefonant-li.

Raquel. Uuuuh.

Dona 3. Ferran el seu ex?

Ximo. Ahà.

Dona 3. I per què no contesta?

Ximo. Recordes la urticària que li va eixir fa unes setmanes? Acabava de parlar amb Ferran.

Tots. Aiii!

SINTONIA DE LA SÈRIE

Miquel. Descuida, jo li ho diré. Ferran, no et preocupes ja li ho dic jo. Ferran ho he entès perfectament. Xe Ferran sóc un home major, no una fotja de l'Albufera. Jo li ho diré. Ah, i recorda que encara em deus 10.000 duros de l'Audi que et vaig arreglar.

Anna. Hola!

Miquel. Dona, ja estas ací! Ja era hora que vingueres! El teu ex s'ha passat tot el matí telefonant.

Anna. Potser em troba a faltar?

Miquel No exactament. El que volia és que... Redéu, serà possible? què és el que volia? Ah, sí, que li firmares uns documents per a donar-li poders. Sembla que encara apareixes com a titular del gabinet psicològic i ell no pot signar res.

Anna. Aleshores que espere. No pense tornar a vore la seua cara en almenys 2 milions d'anys.

Miquel. M'ha dit que es passarà esta vesprada per ací.

Anna. Què? No importa, esta vesprada no estaré a casa. Tinc una festa, és l'aniversari de Raquel

Miquel. Li ho he dit. M'ha comentat que es passarà per la festa i de passada felicitarà a Raquel.

Anna. Papa! Hauria de prohibir-te agafar el telèfon de casa.

Miquel. Serà possible! Tu estàs sentint açò, Tonetti? Mira, filla, Jo estava tombat en un xxx de l'Albufera a punt de besar els llavis de Sofia Loren, quan la telefonada del teu ex m'ha despertat. Si algú ha eixit malparat de tot açò he sigut jo. Què fas?

Anna. Telefonar a Raquel. No pense anar a eixa festa.

Miquel. Permits? Filla, mai un Peris ha fugit davant l'adversitat. I a més eixe home em deu 100.000 pessetes i la festa és el lloc perfecte per a demanar-li-les.

Anna. Papa, et recorde que la reparació ens la vas regalar.

Miquel. Te la vaig regalar a tu, no a ell. Ara us heu separat i ell s'ha quedat amb el cotxe. Que pague!

Anna. No pense anar.

Miquel. Però per què?

Anna. Perquè no! Perquè la seua presència m'irrita. Em posa nerviosa vore com sempre està millor que jo.

Miquel. Aleshores, demostra-li que estàs genial! Tu mateixa ho has dit: no hi ha res pitjor per a un ex que descobrir que l'altre està millor que ell, no?

Anna. Papa, sóc madura, adulta, psicòloga.

Miquel. Ja, aleshores... Continua amagant-te cada vegada que el senyoret et telefona. Senyoreta adulta, madura i psicòloga.

Anna. Ai...

Miquel. I ara on vas a amagar-te?

Anna. A la perruqueria, tinc la ratlla del tiny que pareix que siga la AP-7. I esta vesprada tinc una festa.

Miquel. Esta és la meua xiqueta!

Anna. Adéu!

Miquel. Sofia? Prepara't que anem a continuar on ho havíem deixat.

Vanessa. Bon dia!

Andreu. Bon dia! Hem de parlar!

Vanessa. Què passa?

Andreu. Saps què és açò?

Vanessa. Un paper de grandària A4 de 80g grams amb lletra impresa a dos tintes?

Andreu. És la factura del teu mòbil.

Vanessa. Sí, però això ja son detalls sense importància pare.

Andreu. 150 euros?

Vanessa. Pare, és al·lucinant, saps perfectament que el correu és privat.

Andreu. Mira, deixa't de romanços. Fas servir el mòbil massa.

Vanessa. Només l'imprescindible.

Andreu. L'imprescindible? Et recorde la vegada que em vas telefonar al supermercat perquè t'agafara un xampú amb essències d'herbes naturals?

Vanessa. I?

Andreu. Que estaves dos passadissos més ellà a la secció de carnisseria! Vanessa, açò és insostenible.

Vanessa. D'acord. Potser m'he passat una miqueta.

Andreu. Una miqueta?

Vanessa. Pare jo també estic angoixada. M'han tallat el mòbil per no poder pagar-lo.

Andreu. Normal.

Vanessa. I sóc una adolescent. Tinc els meus valors. Solidaritat, ecologisme i telefonia mòbil.

Andreu. Ai, déu meu, ai, déu meu. Que demà apareixeràs a la portada de tots els diaris. Tu quin morro tens?

Vanessa. Si no hagueres rebutjat la paga que et passava la mare...

Andreu. No, si hagueres trobat treball com m'havies promès.

Vanessa. Ho he intentat. Vaig anar a una ETT i l'únic que m'oferiren era treballar en una macrobotiga de roba vestida amb una falda així de curta. I havia de ser capaç de doblegar 2500 jerseis en una hora! Pare, necessite un treball més a la meua mida.

Andreu. Mira, el càrrec de secretària autonòmica de relacions internacionals crec que encara està vacant. Vanessa, per l'amor de déu! Vanessa! Podries fer classes particulars. A xiquets!

Vanessa. Pare, ja ho hem parlat.

Andreu. Ja, però si ho fas ho pots compaginar amb l'institut i a més ho pots fer a casa sense moure't.

Vanessa. D'acord. Donaré classes particulars. Però només fins que puga pagar la factura del mòbil.

Andreu. Sí. Només, només.

Vanessa. Sí.

Andreu. I per favor, t'importaria tornar-me el meu mòbil? Jo també el necessite.

Home 5. Jeje que no? Que no, que no, que no, que no.

Ximo. De veritat penseu que Raquel no serà capaç de prendre's el seu aniversari amb millor humor?

Home 5. Humor?

Trini. Raquel?

Home 5. Raquel va caure de xicoteta en la marmita de la mala llet i eixes coses marquen.

Trini. Raquel va caure en una marmita? Eh...

Ximo. Doncs heu de saber que hui només alçar-se m'ha fet un somriure.

Home 5. Un somriure?

Ximo. haja

Home5. Oi oi oi, mira que tu ets molt lleganyós i igual no ho has vist bé!

Ximo. Si. Un somriure. Eh! No era un somriure a boca plena, però era un somriure lleuger, com de Gioconda. Somriure, somriure no ha arribat a ser. Bé en realitat era una lleugera ganyota.

Home 5. Ho veus! Ho veus!

Ximo. Però això no vol dir que Raquel no siga capaç d'estar de bon humor.

Trini. El dia del seu aniversari? Ho hoi impossible

Ximo. Molt bé, aposte 100 euros.

Home 5. Uii...

Ximo Que hui coneixerem una nova Raquel, més amable i simpàtica tal com ella va prometre. Accepteu? Eh?

Raquel. Que no mare, que no, que no, que no. No. És que no entenc per què m'has de felicitar per acostar-me cada vegada més a la mort. No, no. Mira, és com si jo et felicitar a tu perquè... perquè se t'ha caigut un altra dent. Eh! O o o o perquè t'han diagnosticat osteoporosi, ummm? Mare? Mare? M'ha tallat! Jo!

Dona4. Accepte la pasta.

Home 5. Jo també.

Trini. Però si tu no tens diners!

Home 5. Per això mateix, mai a la vida trobaré una oportunitat tan gran de guanyar diners amb tanta facilitat.

Ximo. Bé, però això del telèfon no compta. L'aposta comença a partir d'ara.

Trini. I fins que Raquel òbriga l'últim regal.

Ximo. D'acord. Ahh!

Home 5. Jo...

Ximo i Trini. Que no tens diners!

Home 5. Nyenyenyeny!

Anna. La teua filla t'ha tirat de casa i ha canviat el pany , no?

Andreu. No, no

Anna. Es veia vindre

Andreu. Vaja! Has anat a la perruqueria! Eh?

Anna. Ho has notat? Doncs no ha sigut res. Un bany de color, un *brushing* i tres hores de pentinat a l'aire

Andreu. Estas guapíssima!

Anna. 70 euros

Andreu. Carai!

Anna. Quasi mate a la perruquera.

Andreu. Ja, ja

Anna. Però crec que val la pena. Ferran ve a la festa de Raquel esta vesprada.

Andreu. Ah! I Ja has preparat els antibiòtics? No, t'ho recorde perquè l'últim contacte que tingueres amb ell et va deixar rasant tres dies com una boja.

Anna. Esta vegada serà diferent, vull fer-li vore que ho he superat. Estic farta de que siga ell el triomfador de la nostra separació i jo la pobra dona abandonada

Andreu. No, no, no passa res perquè et sentes malament per això. Al cap i a la fi va ser ell qui et va deixar.

Anna. Ho deixarem de mutu acord.

Andreu. Ja, ja, però la proposta va ser seua!

Anna. Escolta'm. Tu de quina part estàs?

Andreu. De la teua, de la teua. A més Ferran és un **pijo radical** que encara va amb les mànegues del jersei sobre els muscles lligades davant. I **damunt** del Reial Madrid, **per favor**, ehh

Anna. Aleshores sigues un bon amic i fes-li vore que tinc **les millors idees del món**, d'acord?

Andreu. D'acord. Ton pare t'ha tirat de casa i ha canviat el pany, no? Es veia vindre

Client. Esta cervesa està calenta!

Raquel. Calenta ja no està.

Ximo. Disculpa. Ara te'n pose una altra, eh?

Client. No, no, no. Deixe-ho córrer.

Ximo. Però... No se suposava que hui havies de prendre't el dia amb millor humor?

Raquel. **Et jure** que ho estic intentant! Només alçar-me. Eh? T'he fet un somriure.

Ximo. Ho sabia, ho sabia. Sabia que ho havies fet!

Raquel. Però després m'he mirat a l'espill, he vist esta arruga d'ací i m'he dit: Raquel, cada dia t'assembles més a la mòmia de Tutankamon.

Ximo. Necessite que estigues de bon humor.

Raquel. No, no, no. Cada persona té un caràcter i això no es pot evitar.

Ximo. Somriu.

Raquel. Però si t'acabe de dir...

Ximo. Somriu.

Raquel. Però per què!

Ximo. M'he apostat 100 euros amb Trini que hui estaries de bon humor.

Raquel. Què?

Ximo. Jejeje Tri, tri Trini. Escolta'm em faries **el favor de... El gran favor** de portar estos refrescos a la taula 3, eh?

Trini. Vaja... Ha nascut una nova Raquel

Raquel. Jo us mate, eh? Sóc una persona, no un gos de carreres!

Ximo. Ha sigut idea de Trini.

Raquel. Sí, mira...

Ximo. T'ho jure.

Raquel. Ja .

Ximo. Va dir que tu estaves de mala llet fins i tot dormint. Jo, jo no podia consentir una cosa així. I he hagut d'apostar al teu favor.

Raquel. Aleshores, que es prepare. Ara coneixerà a la veritable Raquel Ruiz. Eh? Ximo eixos 100 euros són nostres.

Ximo. Nostres?

Raquel. Sí.

Ximo. Perdona però l'aposta la vaig fer jo. Nostres, nostres, nostres.

Vanessa. Hola.

Andreu. Hola. Què? Com ha anat?

Vanessa. Fatal. Sense mòbil soc una xiqueta bombolla, estic aïllada.

Andreu. Vanessa, sense mòbil hem estat sempre.

Vanessa. I mira com ha anat la història de la humanitat.

Andreu. Tinc una alegria per a tu.

Vanessa. M'has pagat la factura del mòbil?

Andreu. T'he aconseguit un alumne.

Vanessa. Ja?

Andreu. Aha! És el fill d'una clienta de la llibreria. Li he dit que cobres 20 euros per sessió, dos sessions a la setmana i podries començar esta mateixa vesprada.

Vanessa. Genial, si arribe viva.

Andreu. Necessita fer classes de matemàtiques

Vanessa. Matemàtiques?

Andreu. Huhu.

Vanessa. Però pare, si jo em passava l'hora del pati buscant l'arrel quadrada davall dels arbres del col·legi.

Andreu. Escolta, el temari d'un xiquet de 12 anys no pot ser tant complicat, no?

Vanessa. Ja però és que jo sóc de lletres.

Andreu. Ah. Escolta, Vanessa, les coses a la vida no sempre són fàcils, bé, a no ser que sigues multimilionari, és clar.

Vanessa. Pare, crec que no sóc suficientment intel·ligent per fer classes de matemàtiques.

Andreu. En tot cas, ets suficientment intel·ligent per a dissimular que no saps fer-les, passa'm la sal. (canta). Vanessa, estàs bé?

Vanessa. Sí, sí.

Raquel. Miquel! Per l'amor de Déu, eh? És la tercera vegada que t'agafe menjant!

Miquel. Raquel, no estic menjant.

Raquel. No? I aleshores què passa, eh? T'han tret tots els queixals de l'enteniment? Vinga, va, alça't que vull que quan arriben tots encara quede alguna cosa de menjar.

Miquel. Però Raquel?

Raquel. Ai, Miquel, home, seu. Seu, i prova les anxoves, que són "pescato di cardenale"

Miquel. Sí, je je je je.

Raquel. Les anxoves **ni tocar-les!** Que estan contades

Oscar. Què? Trini, ja has guanyat l'aposta?

Trini. No em parles de la **maleïda** aposta. La teva cunyada **sembla Julie Andrews en Sonrisas y Lagrimas.**

Oscar. Com?

Raquel. Juhu!

Oscar. Ehh! Vaja...

Trini. Només li falta posar-se a cantar.

Ximo. (canta) Hace tiempo que sueño con ella. Sh sh. Xics, no noteu una oloreta particular al bar? Fa olor de sh sh victòria ja ja ja. Trini, vés preparant els 100 euros. Eh, i no tractes d'enganyar-me, tinc maquineta. Solo se que se llama: 100 euros!

Trini. Que no sé què és pitjor, si perdre els 100 euros o haver de suportar les burles de Ximo.

Oscar. Mira, t'estalviaries les dos coses si compartires amb mi els guanys de l'aposta.

Trini. Umm, parla.

Oscar. Raquel té dos punts dèbils: Se sent major i no li agrada el seu físic. Peguem-li on més mal li fa!

Trini. Oscar, jo no vull pegar a ningú. Pensem una altra cosa, eh?

Raquel. Ah. Oh, que bé! Com estan els meu amics?

Oscar. Oh, bé, bé, bé. Ah, sí. Què, què, què exagerat que és Ximo, no, Trini?

Trini. Què? Ah, **sí, sí, molt exagerat, ui sí.**

Raquel. Què, què passa?

Oscar. No res, res. Ximo, que diu que t'estàs deixant. Que amb l'edat has guanyat uns quilets de més i que no fas res per evitar-ho. Jo et veig **estupenda.**

Trini. **Estupenda!**

Oscar. És que fer-se major no vol dir llançar-se a perdre. No? Jo pense que amb això Ximo s'està passant.

Raquel. Ximo té raó.

Oscar i Trini. Què?

Raquel. Sí. Si no m'ho ha dit per no ferir-me. Però té **tota la raó.** He de començar a cuidar-me. Sí eh, eh, eh.

Trini. Ho veus? No hi ha manera de fer-la esclatar!

Oscar. No sé, potser he sigut un poc massa subtil.

Trini. I què vols dir-li, que el seu cul sembla la plaça de bous d'Oriola? No, això no.

Oscar. Clar!

Trini. Però on vas ara?

Oscar. Mira, Raquel ha guanyat esta batalla, però no ha guanyat la guerra, no!

Trini. Però quina guerra? Oscar, quina guerra? Oi, oi!

Vanessa. A Joan li han donat la meitat, efa, dels diners del Pere, Marti té dos terços, ge, dels de Joan. Matemàticament diem que Marti té ge per efa del Pere, es a dir dos terços per un mig. Si Pere té 12 euros, quant representa ge per efa? És exactament el mateix que fer: efa per g. Està clar, no? A vore, com ho resoldries?

Xiquet. No sé.

Vanessa. Umm, Vale. Si Joan, si Joan té 12 llapisseres i li donem dos terços a Joan comprovem que Joan té...? No. A vore. Que Martí té tres llapisseres?

Xiquet. I Pere?

Vanessa. Com? Qui és Pere? Ai si, Pere. I a mi m'ho preguntes? No, no, ho has de solucionar tu. Vaig a per aigua. Mentrestant vas fent el problema. Què? Ja ho has solucionat?

Xiquet. No.

Vanessa. Vaja, vaja. Així que no saps fer-lo? Mira, t'ho tornaré a explicar. Joan té 12 euros.

Xiquet. No eren llapisseres?

Vanessa. No, això era un exemple. Joan té 12 euros i això són dos terços de la meitat de lo que té Martí. Es tracta de trobar...

Xiquet. Però si Pere?

Vanessa. No, Pere No. No es tracta de... Mira ja m'has marejat i ja no sé per on anava.

Xiquet. Però si jo no he fet res.

Vanessa. No, **no ni poc!**

Xiquet. Jo no.

Vanessa. Tu no, tu no, tu no! Mira no pense ajudar-te, soluciones **tu solet** el problema.

Miquel. Escolteu, tinc una fam que em menjaria un bou sencer, Açò a quina hora comença?

Andreu. Encara falta gent.

Raquel. Has de saber que Richard Gere i Katerine Zeta Jones han dit que finalment no vindrien.

Andreu. Em referia a Marta.

Marta. Hola, què tal?

Tots. Ui, ah, (xiulits)

Marta. És el primer que he trobat.

Andreu. Marta, relaxat, que Ferran encara no ha arribat.

Raquel. Marta hu hu hu hu, estàs.. Esta... estàs **realment impressionant**.

Andreu. Sí.

Miquel. Filla, la pròxima vegada que vulgues passar per planxa i pintura, jo t'ho faig, t'eixirà més barat.

Marta. Creus que m'he passat, veritat?

Andreu. Guapa vas, però en lloc de vindre a l'aniversari de Raquel, sembla que vages a una recepció amb l'ambaixador.

Miquel. En qualsevol moment apareixerà Isabel Presley. Jejejeje.

Marta. Estic fent la idiota.

Andreu. Que no...

Marta. Sí, sí, sí, me'n vaig a casa.

Andreu. Què dius?

Marta. Ferran no es mereix tanta atenció.

Andreu. No, no s'ho mereix, però hauries de quedar-te.

Raquel. Ferran!

Ferran. Ei!

Marta. Deu meu no porta el jersei als muscles, mal senyal, jajaja

Andreu. Ara, ara de que rius?

Marta. No ho se! Ja, ja, ja

Raquel. Però Ferran quina sorpresa! Et veig més jove!

Ferran. Gràcies.

Raquel. Què fas ací?

Ferran. Felicitats, Raquel.

Raquel. Per a mi? Ai...

Ferran. És que he quedat amb Marta.

Raquel. Ah! Allà la tens.

Ximo. Ueee! Ferran!

Ferran. Ximo!

Ximo. Què passa? Què passa, collons? Ara torne.

Ferran. Vinga. Eh Miquel, li has dit això a Marta?

Miquel. Sí, pesat. Per cert, hi ha algú en este bar que em deu vint mil duros!

Ferran. Ja parlarem. Hola, Marta. Ei, Andreu.

Andreu. Hola, Ferran. No... no t'havia vist .

Ferran. Ja, ja, ja.

Andreu. Disculpeu, vaig a tastar aquelles olives, que m'han dit que són fantàstiques.

Raquel. Ah, aah...

Ferran. Estàs... Espectacular!

Marta. Ja veus, la vida continua, el temps passa. Què, anem al tema?

Ferran. Al tema? Ah, no Marta jo...

Marta. Al tema dels papers.

Ferran. Ah, sí, clar. A més, tinc una miqueta de pressa.

Marta. Si? Has quedat per anar a un recital de poesia japonesa?

Ferran. No, tinc entrades per anar a l'òpera.

Marta. L'òpera?

Ferran. Sí.

Marta. Oh, vaja. Però no deies que l'òpera era un espectacle soporífer interpretat per cantants amb sobrepès?

Ferran. Sí, però ja veus, les persones canvien. Mira tu. Estàs... Estàs...

Marta. Vaja, sembla que t'he deixat sense paraules.

Ximo. Escolta, escolta, escolta. Ja t'he dit que no te pots deixar el cotxe davant la vorera, que tapes l'eixida del garatge i els veïns es queixen.

Mapi. I jo ja t'he dit que és només un moment. Així que fes el favor de tancar la boca.

Marta. Ja veus, este barri continua igual. Es viu bé, però sempre hi ha impresentables que et fan la vida impossible.

Ferran. Parlant d'impresentables. Vull presentar-te a Mapi. És la meua parella.

Marta. Mapi?

Mapi. Hola.

Ferran. Mapi, Marta. Marta, Mapi.

Mapi. Vaja, no sabia que era tan guapa.

Marta. Gràcies.

Mapi. De res.

Marta. Per cert, jo també vull presentar-vos a algú molt especial. La meua parella, vaja.

Ferran. Sí?

Marta. Estem **molt** enamorats.

Ferran. I qui és? Andreu?

Marta. No! No, no! Oscar, Oscar, vine, vine, carinyo, que vull presentar-te.

Oscar. Sí? Uaia! Ferran, quant de temps que...! Hola.

Marta. Amor meu.

Vanessa. Si tens 4 perols i has de donar-li dos terços a Martí. Hauríem de partir este perol per la meitat. Crec que amb els perols tampoc ens aclarirem. Què?

Xiquet. Tu no en tens ni idea no?

Vanessa. Jo? Ni idea

Xiquet. Ja me n'havia adonat.

Vanessa. Però si vols puc ensenyar-te a analitzar poemes de Pablo Neruda.

Xiquet. Eixe eixia en una pel·lícula de carter, no?

Vanessa. “puedo escribir los versos más tristes esta noche”

Xiquet. Eh, ma mare et paga perquè em dones classes de matemàtiques.

Vanessa. Tens raó. No se com he pogut ser tan miserable d'intentar enganyar-te. Serà millor que et torne els diners i li digues a ta mare que et canvie de mestra.

Xiquet. Però podem fer un tracte

Vanessa. Un tracte?

Xiquet. Jo no li dic res a ma mare i continue venint ací a les classes, tu cobres i jo em passe tota l'hora veient la tele.

Vanessa. Guanyar diners sense fer cap esforç? Però qui t'has pensat que sóc? El seleccionador nacional de futbol? Açò només ho farem hui. Bé, potser un parell de dies més. Però després s'ha cabat, d'acord?

Xiquet. Jajaja!

Els dos. Jajaja!

Ferran. Ai. Marta i Oscar. Oscar i Marta. Qui ho hauria dit? I ja esteu vivint junts?

Oscar. No.

Marta. Sí.

Oscar. No, el...

Marta. Sí.

Oscar. Sí, sí, sí. Fa dos mesos. Va ser immediat.

Ferran. I com porta les seues manies i la seua obsessió per l'ordre?

Marta. Ferran, no tot el món té tan poca paciència com tu.

Miquel. Què, com va? Família. Recorda que demà hem quedat per anar a pescar al Saler, eh? Oscar es el gendre ideal. No em du mai la contrària i té les meus mateixes aficions i és del Llevant.

Oscar. Visca el Llevant!

Miquel. Visca!

Marta. Papa, papa!

Miquel. Vinga, filla, només un comentari sense mala bava. Huhuhu. Llevant, llevant.

Ferran. Escolta. Ton pare viu amb vosaltres?

Marta. No.

Oscar. Sí.

Marta. No, no.

Oscar. No, no, no, no, no.

Marta. Ha vingut a fer uns arreglets, però se'n va demà de matí.

Ferran. Ah?

Mapi. Sí.

Marta. Que bé, no?

Oscar. El què?

Marta. Tot. Nosaltres. Esta festa. La vida...

Oscar. L'amor.

Marta. El món...

Ferran. Escolta, se m'està ocorrint que potser podríem quedar un dia per a sopar.

Marta. Tu i jo?

Ferran. No, no. Els quatre.

Marta. Ah, els quatre, clar.

Oscar. Sí, sí. Demà mateix.

Marta. Demà? Escolta demà potser és un poc precipitat, no?

Mapi. No, no, no. A nosaltres ens va bé.

Oscar. Doncs no se'n parle més, demà quedem per a sopar.

Ferran. Bé, ens n'hem d'anar. Si voleu, quedem en un restaurant que coneguem.

Oscar i Marta. Sí.

Oscar. No, no, bé, sí. No, vull dir, que quedem tranquil·lament a casa.

Marta. A casa? A casa de qui?

Oscar. De qui ha de ser? Sushi, sushi. A casa nostra.

Marta. Ah, sí.

Mapi. Doncs ens veiem demà

Oscar. Adéu, guapa.

Ferran. Estàs fantàstica.

Marta. Gràcies.

Ferran. Me n'alegre molt per tu.

Miquel. Llevant, Llevant, Llevant, Llevant.

Marta. Però per què sempre ha d'estar millor que jo? Eh? I tu no calia que entraves tant al personatge.

Oscar. Que no t'ha agradat la proposta de sopar a casa? Ha sigut un colp d'efecte, eh?

Marta. D'efecte no sé, però ha sigut un colp. I molt baix.

Oscar. Oi, quin caràcter.

Trini. He Rodolfo Valentino, el temps s'acaba. Tens alguna idea?

Oscar. Ah, sí. Pren.

Trini. Què és açò?

Oscar. Una arma de destrucció massiva. És molt importat que Raquel no sàpiga qui li l'ha regalat, així que deixa'ls amb els altres regals i desapareix.

Raquel. Ah. Trini! Vaja, Açò és per a mi? Dona, no havies d'haver-te molestat!

Tots. Moltes felicitats!, moltes felicitats, et desitgem Raquel!

Trini. Es pot saber què li he regalat?

Tots. Moltes felicitats! Ue!

Ximo. Vinga, va, va ,va! Ara l'últim regal

Oscar. L'últim!

Raquel. Què serà, què serà?

Tots. Què serà?

Raquel. A vore...

Marta. Què és, Raquel? Volem vore-ho!

Andreu. Sí, sí!

Oscar. Que ho ensenye! Que ho ensenye!

Tots. Que ho ensenye! Que ho ensenye! Que ho ensenye! Que ho ensenye!

Marta. Faixa? Li has regalat una faixa?

Miquel. Xe, Raquel, això és com lo que portava la meua dona! Jeje, jiji.

Raquel. Trini! Moltes gràcies, m'a... m'a... m'agrada molt.

Ximo. Bé! he guanyat! he guanyat! he guanyat! he guanyat! he guanyat!

Raquel. Bé, Trini, ja parlarem demà eh? Me'n vaig, ah..., Je, je, je

Miquel. Jejeje, s'ha quedat, eh?

Raquel. ahhh!

Trini. Ahh. Si a algú li abelleix matar-me ara em faria un gran favor.

Vanessa. Adéu, pare.

Andreu. Adéu. No... no desdejunes?

Vanessa. Arribe tard.

Andreu. Vanessa el desdejuni és el menjar més important del dia.

Vanessa. Sí, i també és important no fumar i no consumir alcohol, i sobretot no beure la llet condensada directament del pot. Però qui pot fer això? Adéu.

Andreu. Atén, atéu un moment. Pensava que podríem parlar...

Vanessa. De què?

Andreu. De què?

Vanessa. Uh...

Andreu. No sé. De... com va anar la classe d'ahir?

Vanessa. Ui, molt bé!

Andreu. Ja ho sabia, ja ho sabia. He parlat amb la mare del teu alumne.

Vanessa. Ah, sí?

Andreu. Diu que el seu fill està súper motivat i que té moltes ganes de tornar a la classe d'esta vesprada.

Vanessa. No m'estranya.

Andreu. Jo estic molt orgullós de la meua xiqueta.

Vanessa. Pare jo voldria dir-te que...

Andreu. Saps què? Crec que la mare del teu alumne ha parlat amb algunes amigues seues i estan molt interessades a portar els seus fills a les teus classes.

Vanessa. Què?

Andreu. Que crec que tens dos alumnes més!

Vanessa. No! No, no, no i no!

Andreu. Vanessa, he dit alumnes, no aluminosi.

Vanessa. Pare, no puc tindre més alumnes.

Andreu. Però, per què no?

Vanessa. Perquè, perquè, perquè i... I si ve una inspecció de Conselleria i descobreix que supere la ratio, eh? I si... Pare, el secret del meu èxit és fer classes per a un únic alumne.

Andreu. Vaja, pensava que volies guanyar diners ràpidament.

Vanessa. Si, però.

Andreu. Amb un sol alumne tardaràs més d'un mes en pagar la factura del mòbil!

Vanessa. Però és que no vull carregar-me excessivament de treball.

Andreu. Benvinguda la món laboral! Seràs la reina de les matemàtiques del barri.

Vanessa. O l'estafadora del barri. Adéu.

Andreu. Adéu.

Raquel. Trini?

Trini. Raquel! Baixa eixe ganivet ara mateix, crec que estàs portant esta situació massa lluny!

Raquel. El ganivet és per al pernil, fava! Has acabat de netejar els banys?

Trini. He netejat el bany de minusvàlids i el de les dones, només me queda el dels homes.

Raquel. Ah, encara?

Trini. Perdona, però a l'hora de pixar en este bar les dones tenen la mateixa punteria que els homes. Cap.

Raquel. A partir de hui dels banys te n'encarregaràs tu, ah!

Trini. Però en el meu contracte no es diu res d'això.

Raquel. Oi! Tampoc diu res d'humiliar el teu cap davant dels seus amics, ah!

Trini. Raquel, t'he demanat perdó, he organitzat el magatzem de dalt a baix, estic netejant els banys, he fet en un dia el que normalment faig en una setmana. Jo crec que ja he pagat la meua falta.

Raquel. Ni de lluny!

Trini. Ui! Molt bé. I si em negue a fer-ho?

Raquel. Ai, ai, ai!

Ximo. Trini? Trini? Que estàs bé?

Trini. Genial! No em sentia així de bé des que un morlaco de 300 quilos em va pegar un viatge en els bous a la mar de Dènia!

Ximo. Xica, només has perdut 100 euros.

Trini. Ho dic per la teua dona. No hi ha forma que em perdone això de la faixa.

Ximo. Ah! Qui juga brut acaba embrutant-se.

Trini. Però és que m'ha amenaçat amb el comiat!

Ximo. Què?

Trini. Mira!

Ximo. Vaja!

Trini. Parla tu amb ella i fes-la entrar en raó. Necessite el treball. Ai!

Ximo. Està bé.

Raquel. Trini! Va, a la faena!

Vanessa. Pare, no te n'anaves al cine?

Andreu. Sí.

Vanessa. Faràs tard!

Andreu. Ja ho sé, ja. És que no trobe les ulleres en cap lloc, és...

Vanessa. Però si les portes al jersei! Merda, els xiquets!

Andreu. Hola, paseu, paseu. La senyoreta Vanessa us està esperant.

Vanessa. Hola. Passeu. Vosaltres sou els nous, veritat?

Xiquets. Sí!

Vanessa. Molt bé. Aleshores, asseieu-vos que de seguida comencem.

Xiquet 1. Els meus amics vénen amb les mateixes condicions que jo. Ja saps.

Vanessa. Repàs de matemàtiques?

Xiquets. Sí!

Vanessa. Jeje, pare?

Andreu. Sí, sí. Disculpa, disculpa. Ja me'n vaig. Que vaja bé, eh! Adéu.

Vanessa. Adéu. Bé, comencem. Ei, ei, ei, ei, però què és açò? Què esteu fent? Escolteu?

Xiquet 2. Et paguen 20 euros.

Vanessa. Va, desconnecta-la, desconnecta-la.

Andreu. Perdona, Vanessa, és que m'he deixat la cartera i... Vaja! Utilitzes mètodes audiovisuals per fer les classes o m'has de contar alguna cosa? Eh?

Oscar. Uf!

Marta. Estan a punt d'arribar.

Oscar. Ah, sí?

Marta. Recorda, Oscar, fa dos mesos que estem junts. Hem vist 4 vegades los puentes de Madison i no suporta l'allioli en l'arròs a banda.

Oscar. Ah, pel... pel...

Marta. Sí, sí. Queda tot clar?

Oscar. Sí, sí.

Marta. Sí? Perfecte.

Oscar. No no no no no, espera, espera. Necessite alguna indicació més. Tu creus que el codi d'interpretació ha de ser realista, costumista o naturalista? Costumista.

Marta. Què? No ho sé, no ho sé. Has d'estar relaxat, eh? Has d'actuar de manera natural, sense forçar res.

Miquel. I jo què? A mi no em dius res? Mira que sóc actor novell!

Marta. Papa, ja ho em parlat. Tu a l'habitació.

Miquel. Però per què no puc sopar amb vosaltres?

Marta. Tu no vius ací i Ferran no pot vore't.

Miquel. La meua habitació, quants anys tinc? 4?

Marta. Més o menys. A més vas ser tu qui em va animar a fer tot açò. Així que col·labora, papa.

Oscar. Escolta, Marta, és que estava pensant...

Marta. Tu no penses més del compte. Contesta només quan et pregunten i sobretot intenta ser natural, eh?

Oscar. Marta, sóc un professional. Maaa, maaaoooo! És per escalfar la veu.

Marta. Papa, va!

Miquel. Ja que no puc vore-ho, almenys podré sentir-ho.

Oscar. Que són ells, que són ells!

Marta. Sí, sí. Natural, recorda, natural!

Oscar. Hola.

Mapi i Ferran. Hola.

Oscar. Benvinguts a la nostra humil llar.

Ferran. Hem portat vi.

Mapi. Un vega Sicília del 94.

Oscar. Ah, molt bé! Nosaltres posem la gasosa.

Ferran. No, no, no cal.

Oscar. Que sí, que sí, que sí.

Marta. Endavant, endavant, endavant.

Mapi. Gràcies.

Vanessa. Ja et vaig dir que no tenia ni idea de matemàtiques.

Andreu. I, clar, la solució és muntar-los una sala de recreatiu!

Vanessa. Necessite els diners.

Andreu. Doncs intenta aconseguir-los sense enganyar ningú, per favor...

Vanessa. Tornaré els diners.

Andreu. Ah!

Vanessa. Però ara com creus que podem solucionar la que tenim muntada?

Andreu. Si vols, els llevem la videoconsola i els traiem el parxís. Han d'anar contant vint cada cop que mates una fitxa o deu quan entres a casa.

Vanessa. Papa, què fem?

Andreu. Què fem? Què fem? Mira, hui faré jo la classe per tu de matemàtiques. Però demà, no, no, no, no. Demà parlaràs amb les seues mares, posaràs una excusa creïble i et buscaràs un altre treball, d'acord?

Vanessa. T'ho promet!

Andreu. Deixa't de besets, que... Estimats alumnes, a partir d'este moment assumiré la responsabilitat de fer la classe de matemàtiques. Així que com podeu comprovar s'ha

acabat la tele, la videoconsola... Per l'amor de Déu, vols fer el favor de deixar de gravar-me amb la càmera del teu mòbil?

Xiquet 1. És veritat, millor gravar a la seua filla.

Vanessa. Ei! Ni se t'ocórrega. El mòbil confiscat fins que s'acabe la classe!

Andreu. Mireu, per començar resoldrem el següent problema, prengueu nota: Un tren necessita un cert temps per a recórrer 240 km, està clar, no?

Vanessa. Mhm.

Andreu. Si la velocitat haguera sigut 20 km/h més de la que portava, hauria tardat dos hores menys a recórrer dita distància... En quin temps recorre els 240 km?

Vanessa. Potser si (seiem) la x i substituïm la distancia per...

Andreu. Però, però, però quina X ?

Vanessa. No tinc ni idea, pare.

Andreu. És que si almenys diguera de quina estació ix! És que no és el mateix si ix de l'estació de Xàtiva que de la de Borriana! És que... Escolteu, si voleu, poseu la videoconsola.

Mapi. Tens una casa preciosa!

Marta. Ah, sí?

Mapi. Es nota la mà de Ferran a la decoració: estil modern i dissenys actuals.

Marta. Ara t'agraden els dissenys actuals? La decoració va ser idea meua. Ferran sempre confonia esta figureta amb l'espremedora de taronges.

Oscar. Hehehe.

Ferran. El sofà l'has canviat, no?

Marta. Està tot igual, el que potser abans no et fixaves.

Oscar. Voleu gasosa?

Mapi. No, gràcies

Oscar. Una miqueta?

Ferran. El que no sabia es que ara t'agradaven els animals?

Marta. Per?

Ferran. Pel pardalet que hi ha a la gàbia

Marta. Ah? No, no. És d'Oscar

Oscar. Um. Si, si, si. Un gilgerus amatistus pitus

Marta. Uh, uh. Potser és que no soc tan maniàtica com tu pensaves.

Ferran. Maniàtica? Una vegada se'm va ocórrer regalar-li uns peixets de colors i em va fer tota una dissertació sobre els animals en captiveri, la llibertat i l'explotació infantil al tercer món. Je je je.

Mapi. Per l'amor.

Ferran. Per l'amor.

Oscar. El vi és la sang que fa bategar els nostres cors impregnats d'amor.

Marta. Amen. La veritat és que m'alegra molt que estiguem tant bé. Per mi és estrany estar sopant en casa amb el meu ex i la seua parella.

Oscar. Oi. I el teu osset de peluix, eh? Xuxi, xuxi, xuxi. Li encanta dir-me això.

Mapi. A mi em sembla un comportament molt madur, jo quan em trobe amb el meu ex només de vore'l m'ix urticària. Imagina't!

Tots. Jajaja!

Marta. Conèixer a Oscar ha sigut... Ha sigut...

Oscar. És que és molt difícil explicar-ho amb paraules.

Ferran. I pel que vaig veure al bar et portes molt bé amb son pare.

Oscar. Sóc Granota!

Ferran. Ah, per cert. Ton pare està una mica pesat amb el tema de la reparació.

Marta. Sí, sí, ja he intentat convèncer-lo perquè se n'oblidi, però...

Ferran. Va ser un regal que ens va fer.

Marta. Ja ho sé.

Ferran. Una cosa és que li faça ràbia que jo siga del Reial Madrid...

Marta. No li ho tingues en compte, Ferran.

Ferran. No, no si reconec... no, tranquil·la, carinyo. Reconec que tenim caràcters diferents, però dir-me que sóc un poca vergonya i que li dec diners, ja em sembla una miqueta massa.

Miquel. Era un regal per a la meua filla, no per a tu! Poca vergonya! Em deus cent mil pessetes i no te les perdonaré en la vida! Xe, redéu, perdoneu, però si no ho dic rebente.

Marta. Ara ja podem passar a les postres.

Ximo. Eh, eh, Ra... Raquel

Raquel. Uh?

Ximo. Crec que ets massa venjativa amb Trini. Entenc que estigues enfadada amb ella...

Raquel. Enfadada és poc. Uh! Hauria d'obligar-la a netejar els banys a genollons i amb un raspall de dents!

Ximo. Va, Va! Pe... però si ella ho fa sense mala intenció.

Raquel. Però tu has vist la grandària de la faixa? Si no m'arribes a avisar tu que hi havia una aposta pel mig no sé jo el que hauria passat, uh!

Trini. Ximo! Vas fer trampes en l'aposta. Torna'm els diners!

Ximo. No, no, no, no. Ni pensar-ho. Has de saber perdre.

Trini. Et jure que no torne a acceptar en la vida una aposta teua.

Raquel. Un moment! No m'havies dit que l'aposta havia sigut idea de Trini?

Trini. Iiii.

Ximo. Ap, ap.

Trini. Vinga eixos 100 euros.

Ximo. No.

Raquel. Ximo, Ximo! Torna-li els diners, va! Ah! La meua part, me la quede per l'actuació estel·lar d'ahir. Ah! I a partir de demà, dels banys te n'encarregues tu.

Ximo. Jo?

Raquel. Sí.

Ximo. Però per què?

Raquel. Mira, ja veus, de vegades sóc massa venjativa. Ai, Trini, ho sent!

Trini. Perdonada.

Raquel. Vale.

Ferran. Ací te 600 euros i en pau.

Miquel. Tindràs fons, no?

Ferran. Serà possible?

Miquel. No et queixes que no t'he cobrat interessos.

Ferran. Només faltava això, eh?

Marta. Deixem-ho estar, per favor!

Oscar. Qui vol cafè?

Miquel. Jo. Un tallat. Queda Xinxon?

Marta. No.

Oscar. Sí.

Marta i Oscar. No.

Marta. No, papa, no queda xinxon.

Miquel. Molt bé, filla.

Marta. Porta-li un polioli, vols carinyo?

Miquel. Un polioli, je je je.

Oscar. Po-lioli!

Ferran. Marta perdona que torne al tema. Vols dir que ton pare ha estat tota l'estona al bany?

Marta. Sí, li vaig dir que arreglara una aixeta que gotejava i...

Miquel. La meua filla té raó, l'aixeta se'm resistia, però al final he pogut amb ella.

Mapi. Però podríem haver-lo avisat per a sopar, no?

Ferran. Clar!

Marta. No. Si ell mai no sopa!

Miquel. No. Una picaeta.

Ferran. Marta, que està passant?

Marta. Què vols dir?

Ferran. Ton pare viu amb tu, veritat?

Marta. No.

Ferran. I Oscar no és la teua parella.

Marta. El meu osset de peluix? Clar que sí.

Ferran. Si . Aleshores com t'expliques que quan ha volgut anar al bany haja obert la porta del dormitori i la de la consulta abans de trobar-la? I per favor deixa de rascar-te ja que vas a fer-te una ferida!

Marta. Molt bé! Molt bé. El senyor guanya. S'ha acabat la representació.

Ferran. I tot açò per què?

Marta. Tu què creus?

Mapi. Potser no puga suportar que l'hages oblidat i que hages refet la vida amb una persona tan encantadora com jo?

Marta. Gràcies, Mapi. Jo no ho hauria explicat millor.

Mapi. Tranquil·la, a mi em va passar el mateix amb el meu ex.

Marta. I ara, si no us importa, m'agradaria que us n'anàreu, eh!

Ferran. Marta, crec que hauries de mirar-t'ho. Mira, puc recomanar-te un psicòleg molt bo.

Marta. I jo a tu un estilista. Perquè has passat de pijo a hortera. I ara, per favor, fora d'ací.

Mapi. Clar que sí.

Ferran. I tant que sí. Se n'anem, però ja! Tranquil·la, que no tornaràs a vore'm. Adéu.

Miquel. Llevant, Llevant, Llevant. Je, je, je,je.

Oscar. Unes pastetes i un polioli! I el.. ui. I els convidats?

Marta. I a vosaltres, moltes gràcies, eh? Ho heu posat molt fàcil!

Oscar. De res, Marta, jo estava súper ficat en el personatge!

Miquel. Sí. Filla, no et preocupes, mira la part positiva. Jo he recuperat els 600 euros.

Oscar. Què, pare, quantes li'n pose?

Miquel. 10 o 12, fillet, je, je, je. Açò sí que és un home. Je, je, je.

Marta. Bufa'm, Andreu, bufa'm!

Andreu. Una altra vegada?

Marta. Sí! El metge ha dit que evite rascar-me, però açò és desesperant!

Andreu. I què volies? Qui s'acosta a un virus acaba contagiant-se!

Marta. Pensava que estava immunitzada.

Andreu. Marta, els cels són com el tabac.

Marta. Què?

Andreu. Que quan creus que ja ho has superat definitivament vas a una boda i la cagues. Que com més lluny, millor.

Marta. Oh, ooh! Ara entenc Kim Basinger en 9 semanas y media.

Vanessa. Per favor, aneu-vos-en a un hotel! Hi, hi!

Andreu. Atén, até un moment. Has parlat amb les mares dels teus alumnes?

Vanessa. Sí, els he contat la veritat i els he tornat els diners, elles ho han entés i jo continue sense mòbil, content?

Andreu. Ja estem. No et queixes, almenys tens la consciència tranquil·la.

Vanessa. Ja, pare, però és que només amb la consciència no puc enviar missatges.

Ximo. Cof, cof. No veig, no veig res!

Raquel. Ximo, però Ximo, però quantes vegades t'he dit que si tires salfumant al vàter no et quedes mirant les bombolletes? Andreu, telefona a un metge, per favor!

Andreu. De seguida! I el meu mòbil?

Raquel. Telefona des del fixe! Va!

Andreu. Serà possible? Vanessa s'ha emportat el meu mòbil! Vanessa! Vanessa!

Ximo. Bufa, bufa!

Raquel. Què? Què?

MAN03: COM GATS I GOSSOS (fragment)

Fitxa del capítol

| | |
|---------------|-------------------|
| Codi | MAN03 |
| Temporada | temp 1 ep 4 |
| Sèrie | Maniàtics |
| Títol capítol | Com gats i gossos |

MANIÀTICS - CAPÍTOL 4: Com gats i gossos

Marta. No, si... al final, caurà. Al final, caurà!

Miquel. Què he de caure! Si tinc més equilibri que un pardalet en el fil de la llum!

Marta. No, tu no, però la figureta de 800 euros sí caurà!

Miquel. 800 euros??

Marta. Sí!

Miquel. Però si a la casa dels caramels tens figuretes molt paregudes per 60 cèntims!

Marta. Ha! Igualetes! A vore, i ara què penjaràs, eh?

Miquel. Pareix mentida que no te'n recordes del poble on t'has criat!

Marta. A vore, papà. No em sembla malament que m'òmpligues la casa de fotos de Catarroja, però... no sé, potser hauries d'intentar tindre... un altre hobby! Mh? A banda de foradar-me tota la casa. O és que penses que vivim en un formatge Gruyère?

Miquel. Un què?

Marta. Papà, hauries de... conèixer gent.

Miquel. Ja conec els teus amics.

Marta. Em referisc a gent de la teua edat.

Miquel. Ah, ja. Els iaïos amb els iaïos, els xiquets amb els xiquets i els negres amb els negres!

Marta. No. No, No, papà, no vull dir això.

Miquel. Per a tu, el matrimoni entre Raquel i Ximo serà un escàndol! Com que es duen tres anys de diferència!

Marta. El que vull dir-te és que, potser, al centre de jubilats faces altres amics, o trobes alguna altra activitat que t'interesse!

Miquel. Sí, potser aprenga a pegar-li la volta a la dentadura postissa sense mans, només menejant la llengua, eh?

Marta. Aix. Potser facen cursos de bricolatge, o de mecànica avançada.

Miquel. Marta, Marta, jo sóc el rei del bricolatge i la mecànica! Et recorde que he tingut un taller durant més de trenta anys.

Marta. Aleshores proposa d'impartir-lo tu! Ai, papà, no havies dit sempre que, si hagueres tingut temps, hauries sigut mestre?

Miquel. Jo no he dit això en la vida.

Marta. Però, papà, què te costa? T'hi acostes i veus l'ambient. Conèixer gent és bo per a la ment.

Miquel. D'acord, d'acord, molt bé. Però no et faces il·lusions. Perquè... els iaïos de la ciutat són molt estirats.

Raquel. Què?

Ximo. Res, que no contesta. Com sempre.

Raquel. Però es pot saber on s'ha ficat? Fa mitja hora que hauria d'estar ací treballant. Segur que has marcat el de Trini?

Ximo. Segur! El contestador té de fons la música de *Love Story*.

Raquel. Ai, sí.

Ximo. Trini, on t'has posat? Escolta, et recorde que no treballes al bar de *Barrio Sésamo*, sinó en un bar de veritat, així que, per favor, espavila! Per cert, si arribes tard perquè estàs a l'hospital o alguna cosa semblant, oblida tot l'anterior i et desitgem una ràpida recuperació, val? És per si de cas!

Raquel. Oix!

Client. Raquel, posa'm una cervesa.

Raquel. Mira, només tinc dos mans, i estan ocupades, així que, o t'esperes, o t'amorres al sortidor.

Ximo. Jo la pose, jo la pose. La set del client en este bar sempre és el primer! Mira, mira mira mira, mira qui ha arribat!

Raquel. Ja era hora!

Ximo. La cambrera puntual! A tu no t'explicaren que l'agulla llarga marca les hores i la menuda els minuts?

Raquel. Eh?

Ximo. Bé, al meu no, perquè és digital, però a tots els rellotges...

Trini. Ximo, estic enfadada amb tu.

Raquel. Ximo! Què has fet?

Ximo. Jo no he fet res, Raquel.

Trini. Eixe és el problema, el que no has fet.

Raquel. Ximo! Què no has fet?

Ximo. Eh, va, va, va, un moment! Se suposa que la bronca se l'ha d'emportar ella. A més, per què coixeges? Vols despistar-nos, per no parlar del teu retard!

Trini. Coixege des que ahir deixares caure una caixa de begudes sobre el meu peu.

Ximo. És cert, però ja em vaig disculpar per això. Ei, fins i tot em vaig oferir per a recollir-te este matí amb el cotxe!

Trini. Ah! I ho has fet? Eh?

Ximo. Jo?

Raquel. Li vas dir que passaries a recollir-la i te n'has oblidat?

Ximo. És que tinc moltes coses al cap!

Trini. Pren. La factura del taxi que he agafat per a vindre. Per descomptat, me'l pagues tu.

Ximo. Escolta, podies haver agafat l'autobús, eh? Mira quina barra que té.

Raquel. Ximo, no són ni les onze i em tens farta. Deixa de buscar excuses i demana perdó, va!

Ximo. Trini, ho sent.

Trini. És igual, Ximo.

Ximo. Veus? Li és igual!

Raquel. Ximo!

Trini. Ximo, no ho sents, em demanes perdó, però en el fons t'és igual haver-te oblidat de recollir-me.

Ximo. No, no, no és cert! La broma m'ha costat nou euros de tax... També per tu, Trini. També per tu.

Trini. És igual, Ximo, ja no estic enfadada. Tu eres així i ja està. A més, perquè sigues el meu cap, tampoc cal que em caigues bé. Ai!

Ximo. Però... què... què vol dir això? Com que no et caic bé? Però si jo caic bé a tot el món!

Client. Home, és que deixar-la tirada... jo t'hauria denunciat.

Andreu. (remuga)

Vanessa. Visc amb un pare o amb un bou?

Andreu. Eh?

Vanessa. Vols deixar de respirar com si anares a parir, per favor?

Andreu. Perdona, és que... la llibreria va fatal. Si no visquérem en un país on la publicació més llegida és l'etiqueta del xampú!

Vanessa. Sí. O que la llibreria es troba entre l'FNAC, la Casa del Llibre i el Corte Inglés.

Andreu. Maleït triangle de les bermudes! Ja ho voràs, la llibreria acabarà desapareixent.

Vanessa. D'això, res, papà, que jo pense heretar-la.

Andreu. Què?

Vanessa. No, però més endavant. No et queda a tu joventut ni res!

Andreu. Però, però, però què pretens, eh? Guanyar-te la vida o arruïnar-te-la?

Vanessa. Tranquil, que l'especialitzaré en poesia i serà tot un èxit!

Andreu. Clar, i per què no l'especialitzes també en teatre? Així segur que et fas milionària.

Vanessa. Clar! La primera llibreria de la ciutat especialitzada en poesia i teatre.

Andreu. I l'última, filla, i l'última. És que no t'adones dels problemes que tenim per arribar a final de mes?

Vanessa. Papà, no tot en la vida són els diners, saps?

Andreu. No, no, clar que no. Això ho diu qui rebia de sa mare 600 euros mensuals per als seus capritxets. Eh? Filla, si de major no vols patir, hauràs de canviar d'aspiracions.

Vanessa. I què vols, que em faça soldadora en una plataforma petrolífera?

Andreu. No, no, clar que no, però... Atén un moment. No entens que als fills que han imitat els seus pares, de majors, els ha anat pitjor en la vida? Mi... mira Jordi Cruyff. O George Bush, fill. O Jesucrist!

Vanessa. I què em dius d'Enrique Iglesias, Melanie Griffith o el rei lleó? Els ha anat millor que als seus progenitors, no?

Andreu. Simba!